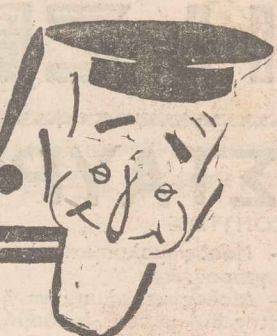

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΥΜΕ

Υπαιδρω

—Παρετήρησες Γιάννη τί ώραία πού έγινε αυτή ή γλάστρα από τόν καιρό πού την εγάζω τό θράδυ έξω!

—Μά Μαρίκα, γιατί δέν μένεις και σὺ μαζί της;

Νέα και περίεργα

—Ένας Νεοϋρκέζος θηριοδαμαστής κατόπιν κολυτούς εξασκήσεως — ένυμφεύθη τρίς και απέκτησεν ισχυρούς πεδέρους — κατορθώνει και καταστίνει τίγριν. Οι θεαταί παρακολουθούν κατάπληκτοι τό πρωτοφανές αυτό κατόρθωμα του θηριώδους θηριοδαμαστή, ό όποιος όλως άπαθής, εγάζει από την τσέπη του ένα μπουκάλι και λέγει:

—Έδώ μέσα, κύριοι, είναι νερό από τόν... Τί γριν και τόν Εύφρατην, ποταμού της Άσίας. Θά τό πιώ.

Και, ό τόν θαύματος, τό πίνει...

Είς τά Έκδάτανα της Περείας οι κάτοικοι άνασταθήσαν από τάς κωδωνοκρουσίας. Οι κώδωνες τών εκκλησιών ειδοποίησαν, ότι κάπου έγινε πυρκαϊά. Οι πυροσβέσταί επέβησαν τών άντλιών και ήρχισαν νά περιέρχωνται την πόλιν, διά νά έρουν τό καίεμενον οίκημα. Δέν έβρον όμως τίποτε και, παρ' ότι πυροσβέσταί, άναψαν από τόν θυμόν των, διότι άντελήθησαν, ότι έπρόκειτο περί τηλεφωνικής φάρας. Όταν όμως επέστρεψαν εις τό οίκημα, όπου έστεγάζετο ή πυροσβεστική ύπηρεσία, τό εύρηκαν... άποτεφρωμένον ήδη.

Μέθοδος Όλλενδόρφου

—Σας άρέσει ή «Τραδιάτα» του Βέρντι;

—Καλή είναι, μόνον πού δέν άφήνει ή μουσική νά άκούση κανείς.

—Χρησιμοποιείτε φάκαν διά τούς ποντικούς;

—Όχι. Έχω τό χρηματοκιβώτιόν μου.

—Λοιπόν, τί γίνεται τό νεογόν;

—Α, σάς παρακαλώ, μην άρχίσετε με τά παρατσούκλια!

Απόπειραι αύτοκτονίας

—Απεπειράθη ν' αύτοκτονήσῃ γδές ή ύπηρετρια Φούλα Φουφούλα Λαβούσα 60 δισκία κινίνης και...

—Απεπειράθη ν' αύτοκτονήσῃ ό Θρασυβούλος Δεϊλός τολμήσας νά φέρῃ αντίρρησην εις την πεθεράν του την ώρα, πού αυτή έκρατούσε εις τάς χειράς της έναν μπαλντά.

Ανασκαφάι

Παρά τό γήπεδον του Παναθηναϊκού εύρεθη άγαλμα νεανίου, με σπασμένα τά πόδια και τά πλείονα. Ένας Ιατρός — άρχαιολόγος άπεφάνθη ότι πρόκειται περί άρχαίου... ποδοσφαιριστού.

Αστυνομικά

Έργατά των ύπνάντων, ενώ έσκαπτον, άνέβρυν πτώμα άνδρος. Έκετό ύπτιος, με τάς χείρας έσταυρωμένας επί του στήθους και δέν έμενε τίποτε άλλο από τό σώμα του, παρά όλίγα τριχες της κεφαλής του. Καταφθάσας Ιατροδικαστής άπεφάνθη ότι τό πτώμα ένδέχεται νά εύρίσκειται έν τη ζωή και ότι ενώ έκτενίσθη τό πρωτό, έβγήκαν όλίγα τριχες της κεφαλής του και κατέληξαν εις την ύπνάντων. Ένεργούνται άνακρίσεις.

Εύχαριστήριον

Εύχαριστούμεν από καρδιάς τούς Ιατρούς Κ. Μαχαίραν και Α. Νεκροπασιάν, εις τούς οποίους ένειπιστεύμεν άριστά πράξαντες, τόν άσθενήσαντα μακροχρήν θεϊον μας Μ. Παραλήν. Είς τούς τ'ν λόγω Ιατρούς έναπεθέσαμεν όλας μας τάς επίδδας και δέν μας διέψευσαν. Τούς εύχαριστούμεν.

Οι κληρονόμοι
Του τραπέζίτου Μ. Παραλή

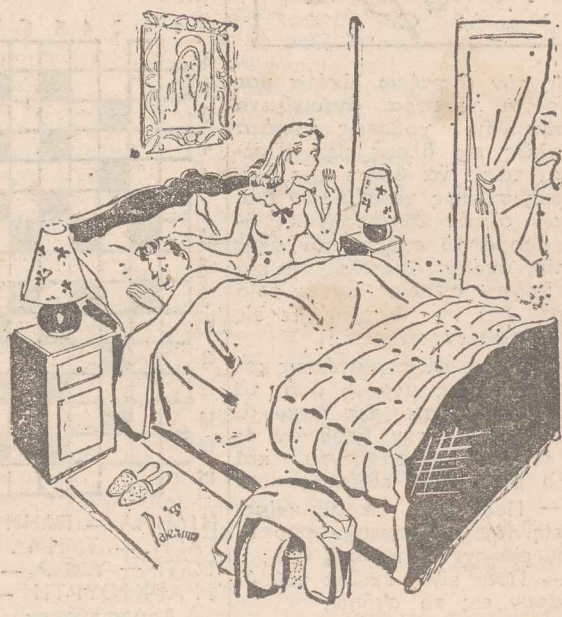
Λόγια μεγάλων

Δέν τά λέω έφτά κορρά γιατί θά μπώ μέσα...
ΣΟΛΩΝ

Χαρά σ' εκείνους, πού ήταν άνεψίοι μου και πείριμεναν νά πεθάνω, γιά νά με κληρονομήσουν...
ΜΑΘΟΥΣΑΛΑΣ

Γάμοι

Ό Γ. Μ. ένυμφεύθη την ώρασιότατην διδα Καίτην Α. έ. Ε. άριστο τερράς χειρός, διότι από τό δεξι ήταν κουλή...

—Γιάννη, ξύπνα! Κάποιος είναι στό δωμάτιό της ύπηρετίας.

—Τυχερός άνθρωπος!...

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
4

Αθήναι

7 Μαΐου 1938

Έτος Β' Άρ. φύλλου 85

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτική άνασκόπησις

Εξωτερικόν Δελτίον

Σπύρου Μελά

Οι έρωτες του Άετού και της Ιωσφίνας

Γεωργίου Άσπρέα

Ό έραστής της Λαϊκής Κιμπερλέυ

Παύλου Παλαιολόγου

Η μεγάλη μάχη

Γιάννη Βλαχογιάννη

Τό Μίσος

Π. Χόρν

Ποιά άπ' τίς τρεις

Λαύρα

Συνέπειαι μέθης

Άσμη. Γαλαμιά

Έρωας και τηλεφώνον

Παντελή Καφή

Η άγάπη του πολεμάρχου (Βυζαντινός θρόλος)

Μιχ. Κυριακίδη

Ό Μητρόπουλος

Γ. Γύρα

Πρίν και μετά τό Γάμο

Άθηναΐου

Στά γαλανά άκρογιάλια του Σαρωνικού

Πέννα Χ.

Άς κουτοσυμπολέψουμε τίς κουτοσυμπόλες

Α—Ω

Η Άλθαιά

Ζάν Ντέ Λετράζ

Σκότωσε την Η 33

Ρία Ρίμινι

Έρωτική παρηγορία

Άνρϋ Ντυβερνούα

Ό πλοίαρχος της Άρμίντα

Ραφαήλ Καριέρε

Τί ένόμιζεν ό άλλος

(Διήγημα)

Εβδομες σελίδες — Γελοιογρα

φίες — Μόδα — Κινηματογρα

φικά — Έγκυκλοπαιδικά —

Άθλητικά — Περίεργα —

Ιστορικά και Έπιστημονικά —

Παιγνίδια κ.λ.π.

(Σκίτσα του κ. Μιχ. Γάλια)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

*Ενα ωραίο στιγμιότυπο, από τον Μακεδονικό κάμπο

Διηγήματα κατασκοπείας

ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΗΝ Η 33

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΕΤΡΑΖ

Καλημέρα, αρχηγέ.
— Καλημέρα, Σ. 27. Είσαθε ακριβώς και σ' ας συγχάρω.
— Όταν έρχεται κανείς ν' άποχαιρήτη για να πάει στις διακοπές του, ή άκριβεια δεν είναι μεγάλο πρόβλημα.
— Απούμαι άπειρος, προτού όμως ξεκουρασθώ, έχω να σ' ας εμπιστευτώ άλλη σοβαρά άσκηση.
— Έχω ανάγκη άναπαύσεως, αρχηγέ, είπαε διαδοχά σ' ας 27, ένας ψήλος και ό- ραιος νέος. Όταν είναι κανείς κουρα- σμένος, δεν μπορεί ν' έργασθ' καλά.
— Τό ξέρω. 'Ηαυξαστε, όμως θα σ' ας προτείνω μίαν άπλη έκδρομή. Σ' ας δύο μέ- ρες θα είσαθε έλευθερος για έξη μήνες και θα εισπράττετε μόνον τόν μισθό σας.
— Θα πάω στο εξωτερικό;
— Όχι. Θα πάρετε τόν τράνιο για τήν Φρομαντίν, στην Βανδέα, κοντά στην Νάπη. Θα μπαρκάρετε για τήν νήσου Γέ. Θα θαυμάσετε τ' άσπρα τοιά, πό- τε όμως μαζί σ' ας τρώμε γιατί δεν θα καταλάσετε ποτέ. Τό εσπρί θα σ' ας έπασσέρη την επομένη, στις πέντε τό πρωί. Να ένας μικρός χάρτης τού νησιού γιατί δεν πρέπει να ρωτήσετε για τόν δρόμο κανέναν. Κιττάτε... θ' άποθι- σάσθε στο Πορ. Ζουαντίλ. Θ' άκολουθή- σετε τόν δρόμο άριστερά ως τó χωρό τού 'Αγίου Σωτήρος. 'Εκεί θα άποφύγε- τε τούς πολυαχάτους δρόμους. Θα πά- ρετε διεξιά τ' α χωράφια. Θα προχωρή- σετε κατ' άριστα μπροστά, έλαφρώς πρós βορραν, θα διασχίσετε όλο τó νησι κατά πλάτος. Τέσσαρς χιλιόμετρα, δεν είναι πολύ. 'Υστερα, θα φθάσετε στην άπόκρη- μνη άκτή. Είναι έρημη. Θα άκρίνεται τήν ολιούεττα ενός έρεπομένου μεσαι- νικού πύργου. Θα φροντίσετε να είσαθε έ- κεί τ' α μεσάνυχτα. Θα όρίση έναν άγγε- λιαφόρο.
— Πώς θα τόν άναγνωρίσω;
— Θα σ' ας δώση τόν αριθμό τού : Η 33. Να είσαθε όμως ήσυχος, θα είσαθε μόνο οί δύο σας. Κανείς δεν θάρρη να σ' ας άνη- συχή. Θα σ' ας παραδώση μιά κρυπτο- γραφήμειν έπιστολή...
— 'Ο άγγελιαφόρος δεν θα είναι έν γνώμης;
— Δεν θα είναι. Θα λάβετε γνώση τόν διαταγών. Άφ' ου έπαυθήτε, θα πάρετε άδεια για τίς διακοπές σας.
Και ό άρχηγός προσέθεσε :
— Σ 27, είσαθε έξυπνος άνθρωπος. Ξέ- ρετε ότι στην υπηρεσία μας, όποιος άγα- π' έτη ζωή του, ύπακούει τυφλά στις διαταγές.
★
— Μετ' έπιστροφής : ρώτησε ό καπε- τάνιος.
'Ο Σ 27 κούνησε τό κεφάλι καταφα- τικά.
'Ο άνεμος τού πελάγους έφερε ως τό θατόρι τήν ευωδία τής ρετινάς τόν πύ- κων. 'Η θάλασσα χωρίς να είναι τρικυ- μισμένη, κυλούσε άναρχα κυματάκια.
'Ενας παπάς, φορώντας ένα μικρό έ- θγαζό λόγο σ' ένα θυμολ προσκύων. Μιά ήπτερα λίκνιζε ένα άγρόντι τυλιγ- μένο μέσα στην πελέρινα τού. 'Ενας ή- λικιωμένος κύριος, πολύ χλωμός, κιττά- ζε μακριά τόν όρίζοντα, μελαγχολικά.
'Ο Σ 27 άνέπνευ με ήδονή τόν άνεμο τού πελάγους. Ξαφικά, ένα τράνταγμα τόν έκανε να στραφ' :
— Μ' α συγχωρείτε κύριε.
Μιά όμορφη έσπρή, με γελαστό προσώ-

καθόνας να υβεται την μέλλουσιν σύζυ- γόν του...
Διάσσεσά τ' α μάτια του την έντιμότη- τα και τού έτεινε τό χέρι.
— Σας πιστεύω ειλικρινά και ή πρό- τασίς σας έρχεται στην πιά κατάλληλη στιγμή. 'Η Θεία Πρόνοια σας έβαλε στον δρόμο μου. Είμαι έλευθερη, θέλω να φύγω μακριά, πολύ μακριά... και νιώθω τήν ανάγκη να μ' ήμια τόσο μό- νη.
Τ' ας άφησε τό χέρι :
— Θα φύγουμε μαζί άφού γνωρισθώ- με κάλλιστα και θα θάλαμε στέρα θε- μέλια στην ευτυχία μας. Δέχσεθε όμως :
— Δεν μπορώ ν' άποφασίσω άμέσως να έ- να τόσο σοβαρό πράγμα.
— Φυσικά. Έχετε τόν καιρόν να τό σκεφθήτε. Σας προτείνω τό εξής : αύ- ριο θα πάρω τό θατόρι για νά έπιστρέ- ψω στην Γαλλία. Θα σ' ας περιμένω στην Φρομαντίν, τρεις μέρες ακριβώς. Θα όρί- σκαμιν στην προκυμία ας κόψε άφίει έσπριο. 'Αν δέχσεθε, έλάτε έντός τής προθεσμίας και σ' ας μιά εδομάδα θα όρι- σκώμαστε στη Μασσαλία και θα φύγω- με μακριά.
★
Είχε νυχτάσι. 'Ο ταξειδιώτης είχε ζήη τόν δρόμο του στο νησι χωρίς να ζη- τηση κημία πληροφορία. 'Ηθως όμως περνούσε κοντά σ' ένα σταυροδρόμι, ένας γέρος χωρικός πού τόν έδρασε να προ- χωρή πρós τ' α χωράφια, τόν συμβούλεψε :
— 'Α, πάτε στον έρημότοπο, ρυλαχθή- τε, κύριε, να μ' ήμ πατήσετε άπάντα στο «καταραμένο χορτάρι».
— Τι είναι αυτό;
— 'Ενα «καταραμένο χορτάρι» πού θάζει να φυτρώη ή Λευκή Κυρία. Όταν πατήσης άπάντα του; γυριάζε όλη νύχτα άνάμεσα στους σκόνους. Δεν μπορείς να θρής τόν δρόμο σου, και έσαναγυριζής πάντα στο μέρος από όπου έφυγες. Και σ' ας παίρνουν κατόπι τ' α σκυλιά τής νύ- χτας γαυγίζοντας...
'Ο άνδρας ήσυχσε τούς όμιους και συ- νέχισε τόν δρόμο του...
Δέν άργησε να φθάση στα έρείπια τού πύργου. 'Ο άνεμος λυσσομανούσε...
'Υστερα από ένα τέταρτο τής ώρας άκούγε ένα θάρουθ θημάτων. 'Ο άγγε- λιαφόρος πού τόν έζητούσε άσφαλός. 'Ε- πίσε τό ρεβόλβερ του. 'Ακουσε ένα κά- λεσμα πού τόν έκανε να σηκώση τό κε- φάλι :
— Η 33.
'Αποκρίθηκε :
— Σ 27.
Μιά σκιά έσγύλισσε πρós τό μέρος του. Μιά γυναίκα. Τήν φώτισε για μιά στιγμή με τό ηλεκτρικό του φανάρι κι' έπαιξε μιά κραυγή έκπληξεως.
— Έσείς!

ZAN NTE LETPAZ

1500 έρωτικά τηλεφωνήματα από τις 5-7 μ.μ.

— Ότε. Τήν Κυριακήν νά με περιμέ- νετε.
— Τήν Κυριακήν πάτε εις τό ραντεβού και ενώ περιμένετε να συναντήσετε τού- λάχιστον καμμία υποκόμησσαν έκκεν- τρικήν, βρίσκεσθε μπροστά σ' ας μιά στρου- μπουλή, δροσάτη σαν κοντοποδαρούσα, δουλτσα. Αυτά εινε τα άπρόσπτα, ευχά- ριστα ή δυσάρεστα, τού τηλεφώνου.
— Μάτε.
— Μούτε.
Τηλεφωνικός άσπασμός διασθάζεται ά- πό τήν μιά άκρη τού καλωδίου στην άλ- λην. Εινε τό αισθηματικό, άπογευματι- νόν διώρον 5-7. Τήν ώραν αυτήν τό τη- λεφωνο άναλαμβάνει ρόλον προζηνητού. Διεκπεραιώνει τίς συνεννοήσεις τών έ- ροστευμένων, κλείνει τ' α ραντεβού των, διασθάζει τ' α άμύδια τρυφερότάτων. Κάνει ότι ακριβώς οί παλαιοί έκει- νοι τύποι, πού «επ'ήγιναν τό γράμμα» και οί όποιοι ξεστοπιόθησαν υπό τού τη- λεφώνου.
— Πόσα τηλεφωνήματα γίνονται από τίς 5 μέχρι τίς 7 τό άπόγευμα; έρωτούμε εις τό άρμόδιον γραφείον τής τηλεφω- νικής έταιρείας.
— 2.000 περίπου, μέσ πληροφόρου.
'Εξ αυτών — βγάσκουμε τό συμπέρα- σμα — τα 1500 είναι άναμφισβήτως έρω- τικά. Εινε τηλεφωνήματα γεμάτα άνα- σιευαγμούς, λιγώματα φωνών, ήχους φι- λιών και τρελλών εσφωνητών, τηλεφωνή- ματα πού καίνε από τήν λαύραν τού αί- σθηματος. Πώς δέν λώνουν τα τηλε- φωνικά όδρματα, εινε θαύμα.

— 'Ο έρως στην εποχή μας δέν κρατεί τόσον. Χρησιμοποιεί τηλεφώνον. Και μ' αυτό δημιουργεί περισσότερα θαύμα- τ' αρού με τό τηλεφωνικόν δίκτυον ά- φθονες καρδιές.
Τό τηλεφώνον... 'Υπάρχει μεγαλειέ- τερος από δαδού έκμαλιστής; Εινε έ- νας έμψυχος έσφοδρής τών ήδών. 'Εν- υπρέρει τήν άμυστρίαν, τό παρυστράτμα τήν άκοσάσιαν.
'Αλλοτε ή γυναίκα, για νά έπικωινω- νήση με τόν άνδρα, έπρεπε να κατα- στρώση έπιτελικόν σχέδιον. 'Επρεπε να θρή τό έμπιστον πρόσωπον, πού θα έπ'ή- γινε τό αισθηματικό της μήνυμα ή 'α βρή πρόφασιν, να σπείση ή ίδια πρós συνάντησιν τού καλού της. 'Ολ' αυτά έπαιζαν κύτους, καρδιοκτύπι, φασα- ρίες.
Σήμερα, τίποτε άπ' όλα αυτά. 'Αρ- κεί ένας αριθμός τού τηλεφωνικού κα- τάλυου, λίγες στροφές τού δίσκου τού αὐτομάτου και άμέσως τό καλώδιον συν- δέει τίς δύο καρδιές. Και ή μιά καρδιά ξεγυμνεί τήν τρυφερότητα της εις τήν άλ- λην, διά μέρου τού καλωδίου πάντοτε.
'Αγανακτήσει μου! Σ' έπεθύμησα, θέ- λω νά σ' είδω.
— Σήμερα στις 7, εκεί πού συναντώ- μεθα πάντα.
— Σύνφωνοι.
Και όχι μόνον τούς γνωρίμους, αλλά και άγνωστους συνδέει τό τηλεφωνον. Πραγματοποιεί άπρόσπτες, αισθημα- τικές συνδέσεις. 'Εκεί πού κάθεται στο γραφείο σας, θυσιάζει στα διάφορα, άναρτά χαρτιά σας, άκούτε τό κούδου- νισμα τού τηλεφώνου. Σηκώνετε τό ά- κουστικό :
— 'Εμπρός.
— Τι είναι εκεί; έρωτά μελιστάλαχη γυναίκα φωνή.
— Γραφείον τού κ. Τάδε.
— Μά πως γίνεται; 'Εγώ άλλο γρα- φείο ήθελα να πάρω.
— Ποιόν θέλετε, δεσποινίς;
— Τίποτε, τίποτε... 'Εκανα λάθος.
— Μετανοείτε ή; αὐτό;
'Ενα γέλιο γεμάτο σγκατασθαικότη- τα και ύποσχέσεις δουεί τό ακουστικόν. 'Η συζήτις με τήν «δραλίαν» άγνοστων — έλας οί άγνωστές εινε άρώρες — προ- χωρεί και σ' λίγο έχει φθάσει στο κλεί- σιμον ραντεβού.
— Θέλω να σ' ας γνωρίσω και προσω- πικώς, δεσποινίς. Θα σ' ας περιμένω αύ- ριο στο Σύνταγμα.
— Μά τί λένε, κύριε; Δέν μπορώ...
— Σ' ας ύποσχομαι, ότι δέν θα μετανο- ήσετε.
— Μά δέν μπορώ αύριο.
— Τότε μεθαύριο.

Δυό γνωστοί άστέρες τού κινηματογράφου. 'Ο Πιέρ Ζαν 'Ουιόν και ή Μαρτέλ Σαντλ, σ' ας έργαν 'εγαστή από τό τηλεφώνον.
καίοι συνεργάται τού σ' ένα πλόνισιν έπιχειρηματιών, θέλες κι' ένα τηλεφώνον στο σπίτι σου.
Αυτό δέν θα τό κάμω ποτέ, άπαντοί- ρε οί πλούσιος και λίγο ήλικιωμένος έ- πιχειρηματίας.
— Γιατί; Φοβάσαι μήπως χάσης τ' α λι- γά γοήματα τής συνδρομής;
— Όχι, φίλε μου, άλλα φοβάμαι μή- πως χάσω τήν... γυναίκα μου. Τό τη- λεφώνον εινε ή ολ'εθιωτέρα έφευρεσίς για τούς συνδύους.
Και είχε μέγ' αλο όδρμα. Εινε έπικωι- νισιον, νά έχη ή γυναίκα έυκολο τό μέ- σον τής έπικοινωνίας. Δεν έπρεπε δέ- σασα, να τίς κλεισούμε και σ' ας χάραμε. 'Αλλά τό νά έχη δίπλα της μιά νεά, φι- λάρσκη και γεννημένη για τόν έρωτα γυναίκα είναι σουκεμν, πού μπορεί να τήν φέρει εις άμεση έπικοινωνία με ό- λους τούς άνδρες 'Αθηνών. Πειραδώς και περιγύρων, ά όμη και τών έπαρχιών, είναι κίνδυνος πυρκαϊάς. Διότι θα π'ή- αφνης στο τηλεφώνον τήν φίλη της, θα τ' αχί ή λείψη ή φίλη από τό σπίτι της, και ν' άπαντήση άντ' αυτής ό δ'ελεφάν- τας ή διαβόλος ένα κοπιμένη τηλεφώνη στην κυρία, θα τής π' ήναι κάποιος γυ- κύτερο λόγο καί... άργεί, νομίζετε, να γίνη τό κακό;
'Οσοι σούζοι και πατέρες κερσιτών δέν λαβάνουν άντ' όμιν τους τ' άνωτέ- ρον νά μη έκπαλιν, άν καμιά μέρα ν' έλθ' οί γέτροι φιλαρκεύ, να τής τη- λεφώνη, νά ζητά τήν γυναίκα των ή τό
— 'Α, ο άνδρας της; Μ' α συγχωρείτε.
— Αν ρωτάει κανένας, ούλογος έχει λεπήνη, γυναικίχουσαν φωνή, μπορεί νά π'ήρη μεγαλειότερη λαχτέρα. Όταν π'ή- ρη τό ακουστικόν και έπ'ή έμπρός ά- κούει έναν χειμαρρον αισθηματικότητος. 'Εχουν γνωρίσει όποιος και τίς άπο- γνηπείσεις έκείνων, πού τηλεφωνώ- ραν δέν παίρνουν άπάντη ή πού άκούει μιά ψυχρή φωνή έπιπερηγής.
— Έρεϊς, άπόψε δέν θα μπορέσω νά σ' είδω, γιατί έχω δουλειά.
— Εινε ένδιαφέρον, να σ' ας έρωτά στις 5-7 τό άπόγευμα μπροστά σ' ας μιά κα- πια τηλεφώνου. Ούρα, γυναίκα και κά- πια ανδριότητα, έχει σχηματισθή.
— Μερικές άπ' αυτές πού μπαίνουν στην κυρία δέν έννοουν π' α να έγινον. 'Εννοούν να πουν στον φίλο των ζήτη- μερής ότι, πού σ' ας έρωτά όστερα από τό τελευταίο τόν ραντεβού, πού π'ήγαν, τί έκαναν, πώς φέρες ήμιν νεοί, πώς έ- μπόλκες έχουν κάμει στα μαλλιά των, τί τους έπ' ή μιά τ' α και π' α π' α π' α έ- τ' α έσπασε ή δουλειά. 'Αν μ' ήμ καμιά τέτοια φιλαρση στην τηλεφωνική καμπί- νη, μη περιμένετε, να τηλεφωνήσετε. Προτιμώτερο εινε να πάτε με τ' α πόδια να παραγγείλετε έκείνο πού θέλετε, θα πάτε π' αν πελάδι ή έρωτευμένη τήν έσπρη τής συνδύας, έρωτά και άν τό μέρος, όπου ήθέλατε να τηλεφωνήσετε, εινε τό... φάρα.
— Γκρίν...
— ΛΑΣΗΜ, ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΑ ΠΑΡΑΛΟΓΑ

Αι ιδιοτροπίαι της φύσεως
Τὰ νησιὰ
που ἀναδύονται

Καί κατόπιν εξαφανίζονται
καί πάλιν ως διά μαγείας

Μιά στήλη ύδατος ἀνεβήθηκε, θρυγγμένη από την θάλασσαν, ἀνήλθεν εις ύψος εικοσιπέντε περίπου μέτρων, έπασε πάλιν με πύργον έκκοραγμένον καί ένα πυκνόν νέφος καπνοῦ ἀνέβηκεν από τά κύματα καί έκρυψε τό θέαμα έκείνου τής 'Αποκαλύψεως από τά όμματα των καταπληκτων αλλένων που τό παρακολουθούσαν.

Όλα αυτά συνέβησαν την 10ην Ιουλίου 1831 μεταξύ τής νήσου Παντελλήρου καί τής έκείνης τής Σκελάριας. Καί είχαν μίαν άρκετά περίεργον καί έν διαφέρουσαν συνέχειαν.

Μετά δεκαπέντε ημέρας, εις τό ίδιον άκρώδες σημείον, μία στήλη λευκού καπνοῦ ἀνεβήθη εις ύψος πεντακοσίων μέτρων καί έτρομακράτησε τούς ναυτικούς που εύρισκον τό τό μέρος έκείνου. Τέλος, την 28ην του ίδιου μηνός, εις τό αυτό έκρηβύς σημείον που παρήχθησαν τά δύο άνωτέρω φαινόμενα, ἀνεβύθη από την θάλασσαν μία μικρά νήσος.

Τό νησί αυτό είχε τό κανονικό σχήμα ένός ήφαιστείου καί ύψοῦτό περί τά τέσσαρα μέτρα ύπερ την επιφανείαν τής θαλάσσης. Γύρω τής δέ, μαζί με μίαν άρκετά μεγάλην ποσότητα ήφαιστείου σκωρίας, έπλεον ύπερ άπείρα, άνεστραφένια, σκοτεινά δηλαδή από τάς ά προσδοκίτους έκείνας έκρήξεις.

Από όλα τά σημεία τής Σκελάριας έκτής έπαισαν επί τόπον παντός είδους μικρά σκαφη γεμάτα ανθρώπους που ήθελαν νά ίδουν έκ τό πλοίοιόν τό φαινόμενον αυτό. Καί είδον ένά νησί, στεφανωμένον από ύδατος κύματα, κατάμυρον, έρριμμένον, που έμεινάντα σγάζοντα καί έφάνεσαν διαρκώς περισσώτερον την ήφαιστεϊοδή καταγωγήν του.

Περί τά μέσα Αύγουστου τό νησί αυτό έβρασε τό ύψος των 26 μέτρων με περίφειρον πέντε περίπου χιλιόμετρα. Ήταν έννα σημαντικόν νησί καί έπειδή έφαινότο ότι είχε διάβησαν τά μεγίστα ύψος έκείνη, ό θαλάσσης των δύο Σκελάριας, έπαισαν έπί άπεφάσας νά τό προσάρτησιν εις τό θαλάσσιον του προτό έγειρη κανείς άλλος αξιώσεις επί αυτού.

ΚΑΡΔΙΑΚΟΙ: ΜΕΙΝΑΤΕ ΣΤΟ ΚΡΕΒΒΑΤΙ ΠΟΛΛΕΣ ΩΡΕΣ

Δέν υπάρχει μεγαλύτερα άνακούφισης δι' εναν άρρυστον άπό τό νά διαβάζη πράγματα σχετικά με την θεραπείαν τής ασθένειας του. Διότι σχηματίζει έμψυχο την πεποίθηση, ότι θά γίνη πολύ γρήγορα καλά. Έτσι καί αν πάσχη από ένα των λεγομένων άνάντων νοσημάτων.

Ας άσχοληθώμεν λοιπόν σήμερα με την καρδιά άφού είναι άπειρο έκείνου που έχουν μίαν από τάς τόσας καρδιακάς παθήσεις, έκτός από τούς κατά φαντασίαν άσθενείς, που δέν έχουν κατά βάθος παρά μίαν έλαφράν νευροσθένειαν.

Δι' άλλους αςούτος, ή έλαφρόμενον καί των νευροσθενικών, υπάρχει μία θασιική θεραπεία, άπολυτάτη όσον καί άποτελεσματική, την όποιαν έμπορούμε νά κάμουν όλοι άνεξαρτήτως.

Δέν πρόκειται περί κανενός φαρμάκου, ή ιδιαίτερης διαίτης, ούτε περί μυστηριώδους συσκευής, ή κατασκευής της όποιος άσφαλεί γνώσεις καί χρήσιμα. Τίποτε άπ' όλα αυτά! Είναι μία θεραπεία άπολυτάτη, εύκολος, έν

μέρει εύχάριστος, που δέν απαιτεί την παραμικράν προσπάθειαν, άκίνδυνος άν παραταθή επί πολύ, που έμπορείτε νά την ακολουθήσετε όταν θέλετε, εις οίανδήποτε ώραν της ημέρας ή τής έσπρας, εις όλα τά κλίματα, με τό κρό ή με την ζέσην, που δέν στοιχίζει άπολύτως τίποτε, που δέν έχει ανάγκην από τάς οδηγίας του Ιατροῦ.

Θέλτε λοιπόν νά μάθετε ποιά είναι ή θαυματουργός αυτή θεραπεία; Είναι ή άνάπαυσις. Ή τέλεια, άπόλυτος άνάπαυσις εις δυστυχίαν άν σέ φαίνεται πολύ άπολύον αυτό, σγεδόν παιδικώδες. Θά έξηγηθώμεν άμέσως.

Τι κάμνει ή καρδιά κατά την διάρκειαν τής άτελειώτου εργασίας της; Συστέλλεται, δηλαδή κυττά κα μετά άναπαύεται. Έπειτα πάλιν κυττά, διά ν' άναπαύη άμέσως καί πάλιν, καί αυτό συνεχίζεται έπί άπειρον, δηλαδή έφ' όσον ό άνθρωπος εύρίσκει έν τή ζωή.

Ας πάρουμε τώρα την καρ-

Καί όμως ύ-
πάρχουν
ΕΚΡΗΚΤΙΚΑ
ΦΥΤΑ

Καί ίδού ή δια-
πίστωσις

Ένας ταξειδωτής, καθώς διέσχιζε κάποτε ένα πυκνότερον δάσος τής Βενεζουέλας, εφύθη έμ-πρός ένα μέγαλο περσπεκτατόν δένδρον, κάτω από την σκάν του όποιου άπεφάσας ν' άναπαύη.

Μόλις όμως έκεκράμασε τό νουφάει τό από τον όμιον του καί τό άκούσθησε κατά γής, άκούσε δύο-τρεις δυνατούς κρότους που έμοιάζαν με πυροβολισμούς. Τό σπασμόν ήσθάνθη εις τό πρόσωπον καί τά χέρια νά τόν κυττούν πολλά μικρά θλιμμένα, εύτυχά άκύνδοντα.

Αί έκπυκνωστικές αυτές, κατόπιν των όποιων ό ταξειδωτής έθεόρουν φρόνιμον νά εκλέξη ένα καταλλήλότερον τόπον άναπαύσεως, δέν προήρχοντο από την άρχην, άλλα από τούς καρπούς του δένδρου κάτω του όποιου είχε καθήσει.

Τό δένδρον αυτό είχε πολύ διαδεδομένον εις την Κεντρικόν 'Αμερικην καί τό έπισημονύκον όνόμα του είχε έκείνους κρέμταν, άρκετά δέ γνωστόν διά τάς περιέργους ιδιοτητάς του. Τό δένδρον αυτό παράγει ένα πυκνόν, γαλάκτωμα, κτρινωπόν, τό όποιον οί Ιθαγενείς μεταχειρίζονται ως τροφήν. Οί εύρωπαίοι όμως τό μεταχειρίζονται περισσότερο ως κολλώδη ούσιαν καί λαμβάνουν με αυτό άπ' έξω, τάς λεγόμενες τών ποταμών διά νά γλυστρών μέσα εις τό νερό.

Οί καρποί του περιέργου αυτού δένδρου έχουν τό σχήμα καί τάς διαστάσεις τής ντομάτας, με σκληρότατον φλοιόν. Προτού άρμυρίσουν καλά δέν παρουσιάζουν τίποτε τό έκαιρετικόν. Οί τών άνω φθόσκον εις την τέλειαν ώριμίαν, τότε εκκρύβουν με κρόνον που όμοιάει με πλοτύλιν καί σκεπάζουν τούς σπόρους εις άρκετά μεγάλαν άποστάσιν, ώστε εύρίσκουν καταλλήλως όσον έβρασε διά ν' άναπαύησθον.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 11.200 μέτρα ή γλωσσά του προσώπου έγινεν έντονα, τέρα, παρηχηθή δέ μία έλαφρά διατάραξις εις την άναπνοήν, γενικώς όμως ή όψις του δέν παρουσίαζε τίποτε τό άνηχητικό.

Είς τας 13.100 μέτρα τό πρόσωπον του Ταϊλντ είχε γίνει τρομακτικώς πελινόν, ένώ ή όψις του έφάνετο έν ότι α δύναμεις του έπρόκειτο νά τόν έγκαταλείψουν καί δέν ήμπορούσε νά σύρη ούτε τό μολύβι με τό χέρι του.

Τότε παράστη ανάγκη νά αύθνη ή άτμοσφαιρική πίεσις, καί νά κατέλθουν εις τό ύψος των 12.800 μέτρων. Ο Ταϊλντ έπα-νέκτησε τότε την έλευθερίαν των κινήσεων του, τό δέ πρόσωπό του παρουσίαζε την όψιν τής ευθείας έφ' όσον ή πίεσις άνιχνήθη καί έγίνετο όμαλή.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Καταπληκτικά πειράματα
Πρός θεραπείαν
του ίλιγγου

Αλλά καί τής ναυτίας, πού
τόσον κόσμον καταβασάνει

Δύο διαπρεπείς επιστήμονες, ό δόκτωρ Στύνς, του 'Αεροναυτικού Κέντρου των Βρυξελλών καί ό καθηγητής Αμπραμς, του Πανεπιστημίου της Βιάς πόλεως, πρόκειται νά υποβλήθουν εις ένα άρκετά περίεργον πείραμα. Θά κλεισθούν επί τέσσαρας ημέρας μέσα εις ένα μέγαλο λασιγνέιο κασόν, έρμητικώς κλεισμένον. έντός του όποιου ή άτμοσφαιρική πίεσις θά είνε ίση με την ύπάρχουσαν εις τούς τεσσάρων χιλιάδων μέτρων από τού έδάφους.

Τό πείραμα αυτό σκοπόν έχει την ένέργειαν παρατηρήσεων σχετικών με τάς άντράσεις που έχει τό ανθρώπινον σωμα εις ένα τοιούτον ύψος. Πρόκειται δηλαδή νά εξακριβωθή ή χρι ποίου ύψους ήμπορεί ν' άνέλθη ένας άνθρωπος χωρίς νά χάσση τās αισθήσεις του.

Όταν έξήλθε από τό δομάτιον έκείνο, έντός του όποιου είχαν άνέλθει εις τόσον μεγάλη ύψη χωρίς νά έγκαταλείψη τό έδαφος, οί συνεργάται του παρητήρησαν ότι γύρω από τά χείλη καί τ' αυτιά, τό δέρμα είχε γίνει κατακτρινωτό. Έκτός όμως τής άνωμαλίας αυτής δέν παρητηρήθη καμμία άλλη.

Τώρα θά έρωτήσετε, καί πολύ δικαίως, πώς εννε ό σκοπός των πειραμάτων αυτών; Δέν πρόκειται θέβαινα νά εξητητησούν τό πολύ κοινόν, άφού είχε έλάχιστοι έκείνου που σκέπτονται ν' άνέδουν εις τόσον μεγάλη ύψη; Καί όμως, ή έπιστήμη καί τώρπως νά θγάλη από τά πειράματα αυτά συμπεράσματα που ενδιαφέρουν άπολύτως τούς κοινούς καί ιδιαίτερως έκείνους που πάσχουν από ίλιγγον καί ναυτίαν.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 11.200 μέτρα ή γλωσσά του προσώπου έγινεν έντονα, τέρα, παρηχηθή δέ μία έλαφρά διατάραξις εις την άναπνοήν, γενικώς όμως ή όψις του δέν παρουσίαζε τίποτε τό άνηχητικό.

Είς τας 13.100 μέτρα τό πρόσωπον του Ταϊλντ είχε γίνει τρομακτικώς πελινόν, ένώ ή όψις του έφάνετο έν ότι α δύναμεις του έπρόκειτο νά τόν έγκαταλείψουν καί δέν ήμπορούσε νά σύρη ούτε τό μολύβι με τό χέρι του.

Τότε παράστη ανάγκη νά αύθνη ή άτμοσφαιρική πίεσις, καί νά κατέλθουν εις τό ύψος των 12.800 μέτρων. Ο Ταϊλντ έπα-νέκτησε τότε την έλευθερίαν των κινήσεων του, τό δέ πρόσωπό του παρουσίαζε την όψιν τής ευθείας έφ' όσον ή πίεσις άνιχνήθη καί έγίνετο όμαλή.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

Είς τας 10.750 μέτρα ό σέρ 'Ερικ Ταϊλντ άρχισε νά νινεταί γλωσσά καί εις τας 11.000 ό σφυγός του έκτυπούσεν άκόμη.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μερικά ρεκόρ ό-
μοια τών όποιων
δέν υπάρχουν

Πρό ήμερών παρεβήθη στά Μπέ-
χλι ένα έπιστολικό δελτάριο που
είχε ταχυδρομηθή πρό... 32 έτών Ι
Σημειώτεον ότι τό Μπρόντον, από
τό όποτον είχε άποσταλή τό δελτά-
ριο αυτό άπέχει από τό Μπέχλι,
για τό όποτο προσωρίζετο, άκριβώς
32 μίλια. Όστε ή ταχύτης τής
ταχυδρομικής μεταβίβασεως είνε 1
μίλι τό χρόνο μικρότερη δηλαδή
καί από τής κλασικής χελώνης του
μακαρίτη Θεοδοσίου...

Αν κούρια Μάρτσια Λακάρω είνε ά-
κρίβως είκοσι έξ έτών καί έχει ως
τώρα παντοσεύη καί χαρσίον, είκο-
σιεννέας φορές!...

Κατά μέσον όρον δηλαδή, άν ύ-
πολογίσωμεν ότι άριθμεί έν τώ συνό-
λω έπτά έτη έγγάμου έίου, ή άβε-
σθήση αυτή γυναικά παντρευθέντα
καί χωρίς κανέναν, έδύσασιν μήνες.
Ρεκόρ, όχι άσπεία!

Ένας Ρουσσός προσέφερεν εις
τόν Βασίλεα Κάρολον ένα θιβάλον
που κατασκεύασεν ό ίδιος καί που
είνε τό μικρότερον εις μέγεθος θι-
βάλον τό κόσμου. Ό όγκος του
δέν είνε μεγαλύτερος από ένα...
κόκκινον καφέ, περιέχει έν τούτοις ό-
λόκληρον τό Ρουσσικόν Σύνταγμα
καί μίαν εικόνα του Βασιλέως Κά-
ρόλου.

Αν ηγγέλθη άγάθος ό θάνατος
τής Έβας, ήκουε δέ εις τό όνομα
αυτό μία χαριτωμένη... έλέφας ένός
ιπποδρομίου τό Νητρούτι. Ό θά-
νατος τής Έβας έπρόκειτο θλίψη
στόν μικρόν της φίλου, που τής
προσέβραυζαν χαράρια καί τούτο
μόλλον καθόσον έγινώσθη ότι ή
φταγή Έβας πέθανε έπειδή δέ μπό-
ρει νά χονηρή... ένα ευχάριστη πα-
πούτσια, τά όποια τής έβρασε ένας
μικρός καί έφραγε...

Ό καθηγητής 'Οσβαλν Φίσερ εί-
χε πάσι στις έσπρας μία λίμνη για
νά συλλέξη κάποιες ένδιαφέρουσες
σκοκιλάκιες, τά όποια έποσπείθη
σε μέσα σ' ένα άδειο κουτί κοσμή-
σας.

Τό μεσημέρι έπεισας καί θέλη-
σε νά φά ψωμί καί μαρμελά-
δες, που είχε φέρε μαζί του. Αφηρημέ-
νος όμως άνοιξε τό κουτί με τά
ζωδιακά καί... τά έφραγε. Σέ λίγο
αίσθανόμην τρομερή ζέση τό λαί-
μα καί έβγαλε τή γραβάτα καί τό κα-
λλάγρα του καί έπείσθη νά τόν
λάρο τό έβραζε μόνο τή νύκτα που
έπρόκειτο νά κοιμηθή, άφαιρημένος
συνέχας τό γδάσκι καί... τώρρι-
σε στον ύπνο. Έν τώ μεταξύ μία
ραγδαία όροχη τον έκαιε μούσκεμ-
να.

Την άλλη μέρα μετεφέρθη στό
σπίτι του σε κακό χαλί. Προσεκλή-
θησαν γιατροί καί τό άνέγραψαν
επιγεγονότας φάρμακα. Ό καθηγη-
τής όμως — συνέχεια άφρημηδός —
δέν άγνιζε καθόλου τά μπουκα-
λάκια με τά γιατρικά. Καί, έγινε
καλά.

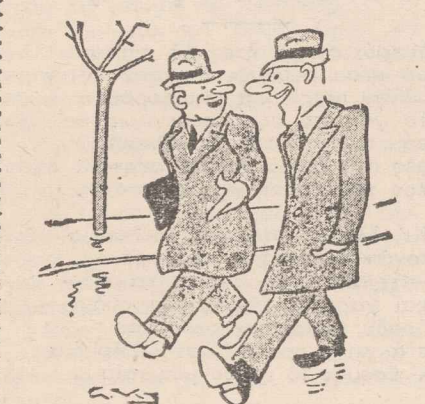
Την άλλη μέρα μετεφέρθη στό
σπίτι του σε κακό χαλί. Προσεκλή-
θησαν γιατροί καί τό άνέγραψαν
επιγεγονότας φάρμακα. Ό καθηγη-
τής όμως — συνέχεια άφρημηδός —
δέν άγνιζε καθόλου τά μπουκα-
λάκια με τά γιατρικά. Καί, έγινε
καλά.

Τό νομίζετε μικρόν αυτό; Καί
δέν έλαττώσαμε τον κάτοχον της
καλά εις τό κρεβάτι, εις την
στάσιν που είπαμεν.

Διατί όμως, θά είπήςτε, όταν
καλείν εις έαυτούς, ή καρ-
διά του κυττά όλιγοτέρας; Διά
τόν άπλοτύτατον λόγον ότι ή
προσπάθεια την όποιαν πρέπει
νά κάμη διά νά όδήγη τό αίμα
εις τας άρτηρίας όταν έχουν
στάσιν όριζόντιαν, είνε κατά πολ-
ύ μικρότερα από την δύναμιν
που απαιτείται όταν τό σωμα
καί κατά συνέπειαν αι άρτη-
ριαί, εύρίσκονται καθέτως.

Ελάττωσις λοιπόν όχι μόνον
της έργασίας που κάμνει ή καρ-
διά, άλλα καί της πίεσεως
του αίματος. Έκτός αυτού, έ-
ται είνε κανείς εις τό κρεβάτι
έχει όλιγοτέρας ανάγκην τρο-
φής καί κατά συνέπειαν ή καρ-
διά έργάζεται όλιγοτέρας. Είς
δυστυχίαν πρέπει νά προστεθή ή
μεγαλειτέρα ήσυχία καί ή μεγα-
λειτέρα ψυχική ήρεμία.

Μήπως έμεινσε γιατί είνε
στη φυλακή ό Γιάννης;
Γιατί ήτανε πολύ διαστεικός.
Δηλαδή;
Νά, ήθελε νά κλέψη την άρ-
ραβωνιστική του με την προί-
κα, σ' αυτό διασύνθη του έπήρε
μονάχα την προίκα.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ένα αισθηματικό διή-
γημα της ΡΙΑ ΡΙΜΙΝΙ

Καθώς έπήγαινε με τό τρέμα, καθι-
σμένη στό μπροστινό κάθισμα, την έ-
πιασε μία άνεξήγητη νάρκη. Θά ήθελε
νά μην έτελεώμεν ποτέ αυτή ή λεωφό-
ρος, για νά νά ήσκησθώ άπ' τή θέσι της.
Δέν ήταν πιά ούτε διαστεική, ούτε άνυ-
πόμονη όπως πριν.

Αν δέν ήμουν έρωτευμένη μαζί του
θά έπαίριαν τον Κάρολο που έχει καί
αυτόκινητο! σκεπτόταν καί ή τειπε-
λιά της γινόταν άκόμη πιο μεγάλη. Με-
τά έσκεπτετο άκόμα: Καί τί μ' ενδια-
φέρει για τ' αυτόκινητο; Έγώ θέ ω
έναν άνδρα που νά μ' αγαπάη καί νά
τό άγαπά!

Στη στάσι έκάτεθηκε. Έξήγησε τό
δρόμο που έγραφε μέσα τό γράμμα.
Ο έισπράκτωρ της είπε νά προχωρήση
λιγάκι καί νά στρίψη δεξιά.

Ήταν μία μέρα θερμή, πολύ φωτει-
νή. Τά δένδρα ήσαν σάν κυρτωμέ-
α κατω άπό τό βάρος του ήλιου. Τό γα-
λάζιο τ' ούρανον ήταν τόσο λεπτό νά
φαίνονταν άσπρα.

Βλέπτης σ' έναν ήρμον δρομάκι που
δέν είχε ούτε ένα μαγαζάκι. Έστράψε
πάλι. Διέσχισε μίαν ήρμηκή πλατεί-
α. Στη γωνία, διέκρινε ένα έστιατόριο, με
κίση στό βάθος. Ήταν ακριβώς αυτό
που άνέφερε τό γράμμα. Στο βάθος,
από μίαν άνοιχτή πορτούλα, φάνετο
λίγη πρσιανάδα, μία αύλη με άπαιτη-
σεις κίηση.

Τραπεζάκια, καθίσματα, τραπεζομά-
δια, όλα φαινόταν νυσταγμένα. Εί-
χαν όλα μίαν όμη νυστάδα, είχαν τό
έδαφος που δίνει ή άνοιξις άκόμη καί
στα πράγματα. Ένα κορίτσι με πρσι-
νί ποδιά, μισονυσταγμένο καί αυτό, έ-
παινε τά ποδιά σε μία γωνία. Έίως,
έκείνου τούς όποιους ζητούσε, νά ήιαν
μέσα.

Έπρεπε νά μη άμέσως; Ή καλύ-
τερα νά περιμένη; Έφαρξεν, έννοώ-
σε πως ήταν πολύ άσπεία μ' αυτό τό φε-
σμό της καί σάν νά ντροπιάστηκε που
παρακολουθούσε τον άνδρα που άγα-
πούσε. Τί έπρεπε νά πη; Νά προχωρή-
ση ως τό τραπεζάκι του δίχως νά προ-
φερη λέξη; Ή νά ήγ' καί; Άλλα τί νά
πη; Μήπως ήταν προτιμότερο νά κα-
θήση σ' ένα άλλο τραπεζάκι καί νά
καηνη τή διάφορη; Τότε ό Φραγκίσκος
θά στενωχωρίσταν άσφαλάς, καί...
Έστιασμένη, κυττώντας την χαρτί
που ήταν πεισμένο καί... Ήταν έν-
νο καμμάτι από γράμμα, ίσως... Ένα
γράμμα έρωτικό... Χωρίς νά τό θέη
έμεινε στό τσαντάκι της για νά ήρη τό
γράμμα που έλεγε για την προσβολή,
για την ώρα καί τό μέρος του ραντε-
βού, για τό όνομα του έστιατορίου.
Ήταν γυναικεία γράμμα. Απ' καμ-
μία φιλενάδα του Φραγκίσκου, γεμι-
σμένη άπογορευμένη, που ήθελε νά
έκδιχη.

Τώρα, πρσι από όλα, έπρεπε νά ήδη
την νεαν που ήιαν μαζί του. Ήταν ά-
μορφη, κομψή, συμπαθητική;
Της είχε πη ότι εργαζόταν παρακα-
νω στό γραφείο γιατί έπρόκειτο νάρη
έναν επιθεωρητή καί έπρεπε νά είνε
όλα έν τάξει. Καί αυτή έβγαλε με ένα
άλλο κορίτσι, καί έπήγαινε μαζί του σ'
ένα έστιατόριο έξω άπ' την πόλη.
Δέν ήξερε καλά: έρωτευμένη τά έ-
ρωτικά έστιατόρια, με κίση με μπλε
ροζαριόμανθλια, με ρούβες καί μελί-
σια που βούζουν διαρκώς τρυφόν.
Άλλοτε, κάθε Κυριακή έβγαζαν μαζί
έξω, καί τό πρώτο φίλ της τόλμαγε
στον κηπίκο ένός τέτοιου έστιατορίου.
Έξωφρα, από τό παραθύρο ένός αν-
τικρινού σπιτιού άκούσθηκε ένα τρα-
γούδι από τούτο έστιατόριο: Δίκοι από ό-
λερα... Ή μουσική την έβραζε, την έ-
κανε νά νιώσει από πολύ την νάρη της
άνοιξεως.

Έθυσθησε ένα όράδι, στό βόθρο,
που είχε πάει μαζί του καί είχε την ά-
πορα που άκούγε ακριβώς τώρα. Είχαν
καθίσει πάλι σιμά, πάνω στό υπέρωον.
Άκούσε την άνάσα του σ' ούιά της.
Έκείνη την εποχή αυτός δέν είχε άκό-
μη κανένα δικαίωμα έπάνω της. Άδία-
φορβήσαν για τή μουσική, της άμνη-
σινέ. Λόγια από έναν μετ' όσον. Θυμώτα-
καλά την νύκτα της φτώχεις του καί ή
μέση της ήταν πιο μεγάλη τώρα, στον
φλογερόν ήλιο.

Καί τώρα, αυτός έβγαλε με έ α άν-
λο κορίτσι! Καί της επανέλαβαν
ίσως, σκυφτός έπάνω της, τά ίδια έ-

κείνα λόγια που τής έλεγε καποτε καί
τήν μεθούσε.

Άλλά καί έδίσταζε νά μη; Έπρε-
πε νά καθίση σ' ένα άλλο τραπεζάκι
άπέναντί τούς νά γελώ, νά τούς προ-
σέλη.

Περιμένετε κανέναν δεσποινίς;
Έστράφηκε άπότομα καί είδε μπρο-
στά της ένα νέον ψηλόν, κομψότατο.
—Είμαι κόμπωση άρα που σάς παρα-
κολουθώ. Έχω τό αυτόκινητο έκεί κά-
τω, στη γωνία. Άν θέλετε...

Έκείνη έκτύπησε κατά την πόρτα του
έστιατορίου. Αυτός εξακολούθησε:
—Μήπως πρόκειται νά προμετιάζε-
τε... Κι' έγώ. Είχα έγώ με τό αυτόκι-
νητο για νά πάω λίγον άέρα. Μετά
σας είδα που έκάτεβαντε από τό τρέμα
καί σας ακολουθούσα...

Ήταν ένας νέος ξανθός, ρομαλές,
με κηρία μάτι, έπιτακτικά. Καί είχε
κάτι τό παιδικό στό φωτεινό του χα-
μόγελο.

Τό φρούτο που δεν λείπει ποτέ

ΦΑΚΙΡΑΙ ΚΑΙ ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ

Τά καταπληκτικά των πειράματα

“Ολα σχεδόν αι ερωταίκα έφημε-
ριδες άφηγηθήσαν τελευταίως τας πε-
ριπέτας του ινδο-βραζιλανού Σεντέλ
Καντράν, ενός τύπου φακίρου που έ-
καμεν επίδειξιν της Ικανότητός του ως
έξ έπαγγέλματος νηστήουτος. “Αφού κα-
τέληξε με τήν ύπερφυσική του χαρι-
σματος, τήν πλήρη έλευ του κόσμου, ό
Καντράν, έγγελοποιήθη πλήρως εις
την Μολάναν της Ιταλίας όπου άπε-
δείχθη ότι εινε κοινός άπατεών. Συνε-
λήφθη δέ εν τέλει μαζί με την συνόχον
του.

“Η άπάτη ήτο πολύ καλά παρασκευα-
σμένη. “Ο ινδοβραζιλανός εκλείπει μέ-
σα εις ένα κρυστάλλινον φέρετρον, τό
οποιον εσφραγίζειν έννοιον μαρτύριον
έναν συμβολαιογράφον. Είς τήν κρυ-
στάλλιναν τοιχομάτην τό εξαιρετικό
έκείνου κλωδόν έβρίσκοντο μερικά ό-
παί δια την έίσοδον τό άτμοσφαιρικού
αέρος.

“Ο φακίρης εσπλάκνόμενος εις ένα πα-
χύτατον στρώμα, με μίαν λευκήν μετα-
ξωτήν πουκαμίαν, έμενεν ακίνητος επί
έκτοιο συνεχείς ημέρας καί νύκτας χω-
ρίς νά λαμβάνη την παραμικράν δόσιν
στερεάς ή ρευστής τροφής. “Εννοείται
ότι καί ό οργανισμός του δεν έκαμιν
καμμία από τας συνήεις λειτουργίας
τας άσφαρτίτους εις τούς κοινούς
θνητούς.

Τό καταπληκτικόν αυτό φαινόμενον
ήμπορούσε κανείς νά τό θαυμάση μέτην
πληρωμήν ενός είσιπρίου που έσο-
γίεν άλίγη φράγκα. Τό κοινόν ήιο δε-
κτόν καθ’ ανανήπτει ώραν της ημέρας
ή της νυκτός. “Εάν όμως την ημέραν
ήτο πολύπληθέςτατον, την νύκτα σνε-
δόν κανείς δεν άπεφείζε ν’ αντιμετω-
πίση τό μακάβριον θέαμα τό άνθρώ-
που εκείνου που έμενε κλεισμένος μέσα
εις ένα κρυστάλλινον φέρετρον.

Μετά τά μεσάνυχτα λοιπόν ό λευκός
φακίρης έμενε μόνος εις τόν κλωδόν
του. Τότε ακριβώς έφρόντιζε νά τραφή
με μπισκοτάκια καί παλιά κροστί-
ακια, την άλλην τροφήν.
Τά κροστίακια που φέρετρον έσπρί-
ζοντο εις μίαν έλλογην βλάστη, εις την
οποίαν ύπάρχε ένα είδος μικρής κατα-
πκτης που άνοιγε κατά βολήν.

“Από τό παραδορικό λοιπόν έκείνο ό
έξ έπαγγέλματος νηστήουτος ελάμβανε
την τροφήν που τό έίδεν ή γραμμα-
τεύς καί συνένοχός του, εις την οποίαν
είχεν άνατεθή επίσημως ή παρακολού-
θησις του.

“Εν τούτοις θα ήτο άδικον νά κρίνη
κανείς από την άπάτην αυτήν, πολύ
αυστηρά την ευστίαν του κοινού. “Ια-
τροί καί έπιστήμονες είχαν άσχοληθή
με την ύπόθεσιν αυτήν, αφού άλλως τό
δεν έλλαιψαν τό παραδειγματικά διαση-
μειον νηστήουτος. “Ας παραγγυρηθούν λοι-
πόν διαί αι χιλιάδες τών ευστίων που
έξηγηθήσαν από τόν Καντράν.

Μεταξύ τών Ινδών φακίρων εινε πολ-
λοί οι μεγάλοι νηστήται, που ήμιο-
άνυπομόνας.

Λαίδη “Ερικ Κιμπερλέυ.
“Ο Βαλέντης τό διάσας με προσοχή.
Τά μάτια του σταμάτησαν καί ή άνα-
τηρή του κόπηκε στή φράση “Εντοιαρ
αφίχθη πρό έπτά ημέραν.

“Ποιός ήτανε ούτός ό “Εντοιαρ;
Λίγο έλειψε νά ρωτήση την Κάρδιγ-
κιν, άλλ’ ή έρώτησις σταμάτησε στό
χείλι του.

Μία τραγική ύποψία καρφώθηκε σάν
φαρμακωμένη σφαίρα στήν καρδιά του.
Κατόρθωσε με δία τόν πόνον καί την
ταραχή του νά ρωτήση με πικρό χα-
μόγελο την Μίσιες Κάρδιγκιν.

—Μού κάμει την τιμήν κυρία νά
μω άνακουίνετε ένα αούτηρως οικο-
γενειακό τηλεγράφημα.

—Σας έκπληκσει τούτο, κύριε;
—Σας όμολογώ, ναι. Μόνον ή λαίδη
“Ελνιν δύνανται νά δώση άπάντησιν στό
τηλεγράφημα αυτό.

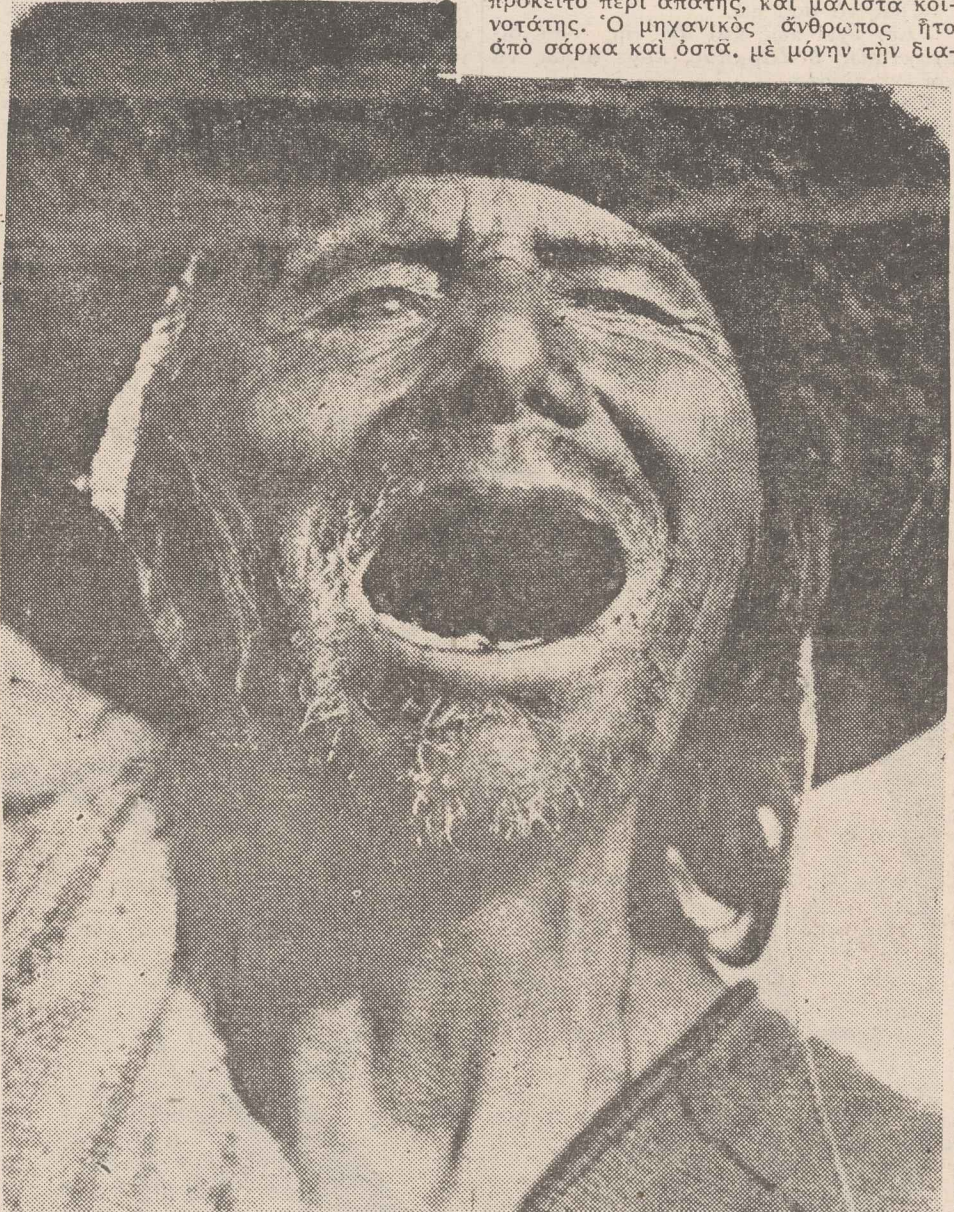
—Εάν ή λαίδη κύριε, ζητούσε την
γνώμη σας; τόν ρώτησε άσφαινα ή
Μίσιες Κάρδιγκιν.

“Ο Βαλέντης ήσθάνθη την έρώτησιν
σάν κτύπημα.

—Εάν ή λαίδη “Ελνιν, κύριε, ζητού-
σε την γνώμη σας;
—Θά μω έπιτρέψετε νά σας άπευθύ-
νω μίαν έρώτησιν, κύριε;

—Λέγετε, κύριε.

—Η λαίδη “Ελνιν Κιμπερλέυ έλαβε
γνώσιν του τηλεγραφήματος;

αυτών, εις την Γλασκώβην, έκράτησε
40 ημέρας.
Μία άλλη κολοσσική άπάτη του εί-
δους αυτού άνεκαλύφθη πρό διετίας με
ένα ρομπότ, τόν μηχανικόν άνδρα που
τό έτους 2.000, όπως τόν άποκαλού-
σαν. “Η μηχανική αυτή κοίταζε εκτε-
λούσε παντός είδους κινήσεις, κατόπιν
άλλης διαταγής του κατόχου της, με
την χρησιμοποίησιν ραδιοηλεκτρικών
κυμάτων.

Οι έφευρέται του τόν παρουσίασαν
αυτόν, εις την Γλασκώβην, έκράτησε
40 ημέρας.

Μια άλλη κολοσσική άπάτη του εί-
δους αυτού άνεκαλύφθη πρό διετίας με
ένα ρομπότ, τόν μηχανικόν άνδρα που
τό έτους 2.000, όπως τόν άποκαλού-
σαν. “Η μηχανική αυτή κοίταζε εκτε-
λούσε παντός είδους κινήσεις, κατόπιν
άλλης διαταγής του κατόχου της, με
την χρησιμοποίησιν ραδιοηλεκτρικών
κυμάτων.

Οι έφευρέται του τόν παρουσίασαν
αυτόν, εις την Γλασκώβην, έκράτησε
40 ημέρας.

Μια άλλη κολοσσική άπάτη του εί-
δους αυτού άνεκαλύφθη πρό διετίας με
ένα ρομπότ, τόν μηχανικόν άνδρα που
τό έτους 2.000, όπως τόν άποκαλού-
σαν. “Η μηχανική αυτή κοίταζε εκτε-
λούσε παντός είδους κινήσεις, κατόπιν
άλλης διαταγής του κατόχου της, με
την χρησιμοποίησιν ραδιοηλεκτρικών
κυμάτων.

Οι έφευρέται του τόν παρουσίασαν
αυτόν, εις την Γλασκώβην, έκράτησε
40 ημέρας.

Μια άλλη κολοσσική άπάτη του εί-
δους αυτού άνεκαλύφθη πρό διετίας με
ένα ρομπότ, τόν μηχανικόν άνδρα που
τό έτους 2.000, όπως τόν άποκαλού-
σαν. “Η μηχανική αυτή κοίταζε εκτε-
λούσε παντός είδους κινήσεις, κατόπιν
άλλης διαταγής του κατόχου της, με
την χρησιμοποίησιν ραδιοηλεκτρικών
κυμάτων.

Οι έφευρέται του τόν παρουσίασαν
αυτόν, εις την Γλασκώβην, έκράτησε
40 ημέρας.

Μια άλλη κολοσσική άπάτη του εί-
δους αυτού άνεκαλύφθη πρό διετίας με
ένα ρομπότ, τόν μηχανικόν άνδρα που
τό έτους 2.000, όπως τόν άποκαλού-
σαν. “Η μηχανική αυτή κοίταζε εκτε-
λούσε παντός είδους κινήσεις, κατόπιν
άλλης διαταγής του κατόχου της, με
την χρησιμοποίησιν ραδιοηλεκτρικών
κυμάτων.

Οι έφευρέται του τόν παρουσίασαν
αυτόν, εις την Γλασκώβην, έκράτησε
40 ημέρας.

εις τά θέατρα τών μεγαλειτέρων ευ-
ρωπαϊκών πόλεων, προκαλούντες παν-
τού τόν ένθουσιασμόν του κοινού καί ά-
τελεμήτους συζητήσεις σοβαρών έπι-
στημόνων. “Η έπιτυχία όμως ύπάρχεν έ-
πρόκειτο περί άπάτης, καί μάλιστα κοι-
νοτάτης. “Ο μηχανικός άνθρωπος ήτο
από σάρκα καί όστά, με μόνην την δια-

καλούντος παντού την κατάπληξιν καί
τόν θαυμασμόν.

“Ο περιφημότερος όλων ήτο ό “αν-
θρωπος αίνιγμα”, κατασκευασθείς κα-
τά τά τέλη του περασμένου αιώνος εις
την Γερμανίαν καί περιόδευσας εις ό-
λην την Ερώπην. Τόν είχαν εις την
κατοχήν τών οι ήμπερσάριοι ενός με-
γάλου Τσίρκου καί ή επίδειξις του ά-
ποτελούσεν ένα από τας σπουδαιότερας
νοήσεις. “Εβάδιζε με ήμισυ ρυθμικόν,
άνέβαινε εις τό ποδηλάκον, έγραφε καλ-
λιγραφικά τό όνομά του εις ένα μαυρο-
πίνακα. “Ητό ύψους 1.85, έξύγιζεν 90
χιλιόγραμμα, άπετελείτο από 365 με-
ταλλικά κομμάτια καί έκινετο με έ-
πτά μικρά μοτέράκια.

“Αλλως τε καί αυτό άκόμη οι Ινδοί
φακίραι, οι περισσότεροι τών οποίων
γνωρίζουν δία τά μυστικά της αρχαι-
ας μαγείας, καταφεύχοντες κάποτε εις
κοινάτα άπάτας δια νά προκαλέσουν
τό ένδιαφέρον.

Δεν άκούσατε ποτέ νά γίνεται λόγος
διά τά ρούτα που μεγαλώνουν άθάλα-
μωφως, ως δια μαγείας; “Ο φακίρης
διαλέγει ένα μέτρον όπου τό χρώμα
νά είναι μαλακόν, τό ποτίζει καλά, φωτεύ-
ει ένα σπόρον τόν οποίον έπιδεικνύει
προηγούμενος εις τούς θεατάς δια νά
πεισθούν ότι δεν πρόκειται περί άπά-
της, καί κορφώνει επάνω την μηχανικήν
ράβδον από μπαμπού, με τέσσα έπτά
ρόζους.

“Επειτα άρχίζει νά προσέγγεται καί
εν τέλει ύποπίπτει εις έκτοσύν. “Όταν
συνέλθη, βγαίνει τό μπαμπού από τό
έδαφος όπου τό είχε καρφώσει, καί πα-
ρουσιάζει εις τό κατάπληκτον κοινόν έ-
να μικρόν φυτόν που έμεγαλώνον εις
διάστημα όλίγων λεπτών της ώρας.

Πρόκειται περί θαύματος; “Οχι βέ-
βαια! Εινε άπλούστατα, μία θαλαμιά-
πατή. Τό μπαμπούν από μπαμπού εινε
κόλιν καί κρύβει μέσα τό φυτόν.

Δεν είναι όμως άνέχθη καί άνακρή-
τισμεν μεταξύ τών Ινδών φακίρων πα-
ραδειγματα επίδειξις, τά όποια
ήμπορεί θαυμάσια νά μάς προσφέρη οι-
οσδήποτε ταχυδακτυλουργός γνωρίζει
καλά την δουλειάν του. “Υπάρχουν εν
τούτοις φακίραι που παρουσιάζουν θε-
άματα παραμυθιακά καταπληκτικά.

Κατά τό πλείστον εινε φανταστικά
επιμαρτυρήσαν από της παιδείας των ή-
λικίας, ή περί άνθρώπων που έχουν κά-
ποιαν άνωμαλίαν εις τόν οργανισμόν
καί την εκμεταλλεύονται παρουσιάζον-
τες έαυτούς ως θαυματοουργούς.

Αυτό συμβαίνει με τούς φακίρας που
περπατούν επάνω εις άναμμένα κάρ-
βουνα, χωρίς νά ύποστούν τό παρομι-
κρόν έγκαύμα. Εινε κατά τό πλείστον
ύπερφυτοι άνθρώποι που έχουν σιγνάς
καί φέρουσιν έπιδράσεις. Με την έξέ-
τησιν λοιπόν του Ιδρωτός αυτού ή θερ-
μότης δεν προλαμβάνει νά επιδράση έ-
πί τού σώματος, έκτός του ότι έχουν
την έπιδερμίδα σκληροτάτην, εις τόν
ποση ώστε δεν διαπερνά εύκολα ό τρώ-
πος από ένα άκονισμένο μαχαίρι.

Πού νά ήξεραν όλοι αυτοί που
εμάθυσαν νά την άθανασία ότι
τόσο γρήγορα θά έθύνει ή ά-
νέμησιν τους καί ότι τά έθγια
τους, που τόσο ασυνήθιστον ή
έποχή τους βάριταν μέρα, που
δεν θά ύπάρχον ούτε νά δείγμα
στις άποθήκες τών παλαιόπο-
λεων.

“Υπάρχει βέβαια καί μία άλλη
χορεία ποιητών που δέ λησυνή-
θηκαν άκόμη, γιατί ήσαν αληθι-
νοί ποιητές όπως ό Μελβίλ, ή
Λασκαρικός, ό Κριστάλλης, ό
Μαρζωκίτης, ό Μαρκοράς, ό Πο-
λύλας, ό Πολέμης, ό Προβελύ-
γης, ό Καθάρης, ό Πορφύρας,
ό Κερυστάκης, άλλά κι’ αυτοί
στούς νέους άνήκει, έπέχουε ή
βέβαιος δεν “άρησούν ν’ άκο-
λουθήσουν τούς προκατόχους
τους.

Αυτό συμβαίνει με τούς φακίρας που
περπατούν επάνω εις άναμμένα κάρ-
βουνα, χωρίς νά ύποστούν τό παρομι-
κρόν έγκαύμα. Εινε κατά τό πλείστον
ύπερφυτοι άνθρώποι που έχουν σιγνάς
καί φέρουσιν έπιδράσεις. Με την έξέ-
τησιν λοιπόν του Ιδρωτός αυτού ή θερ-
μότης δεν προλαμβάνει νά επιδράση έ-
πί τού σώματος, έκτός του ότι έχουν
την έπιδερμίδα σκληροτάτην, εις τόν
ποση ώστε δεν διαπερνά εύκολα ό τρώ-
πος από ένα άκονισμένο μαχαίρι.

Πού νά ήξεραν όλοι αυτοί που
εμάθυσαν νά την άθανασία ότι
τόσο γρήγορα θά έθύνει ή ά-
νέμησιν τους καί ότι τά έθγια
τους, που τόσο ασυνήθιστον ή
έποχή τους βάριταν μέρα, που
δεν θά ύπάρχον ούτε νά δείγμα
στις άποθήκες τών παλαιόπο-
λεων.

“Υπάρχει βέβαια καί μία άλλη
χορεία ποιητών που δέ λησυνή-
θηκαν άκόμη, γιατί ήσαν αληθι-
νοί ποιητές όπως ό Μελβίλ, ή
Λασκαρικός, ό Κριστάλλης, ό
Μαρζωκίτης, ό Μαρκοράς, ό Πο-
λύλας, ό Πολέμης, ό Προβελύ-
γης, ό Καθάρης, ό Πορφύρας,
ό Κερυστάκης, άλλά κι’ αυτοί
στούς νέους άνήκει, έπέχουε ή
βέβαιος δεν “άρησούν ν’ άκο-
λουθήσουν τούς προκατόχους
τους.

Αυτό συμβαίνει με τούς φακίρας που
περπατούν επάνω εις άναμμένα κάρ-
βουνα, χωρίς νά ύποστούν τό παρομι-
κρόν έγκαύμα. Εινε κατά τό πλείστον
ύπερφυτοι άνθρώποι που έχουν σιγνάς
καί φέρουσιν έπιδράσεις. Με την έξέ-
τησιν λοιπόν του Ιδρωτός αυτού ή θερ-
μότης δεν προλαμβάνει νά επιδράση έ-
πί τού σώματος, έκτός του ότι έχουν
την έπιδερμίδα σκληροτάτην, εις τόν
ποση ώστε δεν διαπερνά εύκολα ό τρώ-
πος από ένα άκονισμένο μαχαίρι.

Πού νά ήξεραν όλοι αυτοί που
εμάθυσαν νά την άθανασία ότι
τόσο γρήγορα θά έθύνει ή ά-
νέμησιν τους καί ότι τά έθγια
τους, που τόσο ασυνήθιστον ή
έποχή τους βάριταν μέρα, που
δεν θά ύπάρχον ούτε νά δείγμα
στις άποθήκες τών παλαιόπο-
λεων.

“Υπάρχει βέβαια καί μία άλλη
χορεία ποιητών που δέ λησυνή-
θηκαν άκόμη, γιατί ήσαν αληθι-
νοί ποιητές όπως ό Μελβίλ, ή
Λασκαρικός, ό Κριστάλλης, ό
Μαρζωκίτης, ό Μαρκοράς, ό Πο-
λύλας, ό Πολέμης, ό Προβελύ-
γης, ό Καθάρης, ό Πορφύρας,
ό Κερυστάκης, άλλά κι’ αυτοί
στούς νέους άνήκει, έπέχουε ή
βέβαιος δεν “άρησούν ν’ άκο-
λουθήσουν τούς προκατόχους
τους.

Αυτό συμβαίνει με τούς φακίρας που
περπατούν επάνω εις άναμμένα κάρ-
βουνα, χωρίς νά ύποστούν τό παρομι-
κρόν έγκαύμα. Εινε κατά τό πλείστον
ύπερφυτοι άνθρώποι που έχουν σιγνάς
καί φέρουσιν έπιδράσεις. Με την έξέ-
τησιν λοιπόν του Ιδρωτός αυτού ή θερ-
μότης δεν προλαμβάνει νά επιδράση έ-
πί τού σώματος, έκτός του ότι έχουν
την έπιδερμίδα σκληροτάτην, εις τόν
ποση ώστε δεν διαπερνά εύκολα ό τρώ-
πος από ένα άκονισμένο μαχαίρι.

Πού νά ήξεραν όλοι αυτοί που
εμάθυσαν νά την άθανασία ότι
τόσο γρήγορα θά έθύνει ή ά-
νέμησιν τους καί ότι τά έθγια
τους, που τόσο ασυνήθιστον ή
έποχή τους βάριταν μέρα, που
δεν θά ύπάρχον ούτε νά δείγμα
στις άποθήκες τών παλαιόπο-
λεων.

“Υπάρχει βέβαια καί μία άλλη
χορεία ποιητών που δέ λησυνή-
θηκαν άκόμη, γιατί ήσαν αληθι-
νοί ποιητές όπως ό Μελβίλ, ή
Λασκαρικός, ό Κριστάλλης, ό
Μαρζωκίτης, ό Μαρκοράς, ό Πο-
λύλας, ό Πολέμης, ό Προβελύ-
γης, ό Καθάρης, ό Πορφύρας,
ό Κερυστάκης, άλλά κι’ αυτοί
στούς νέους άνήκει, έπέχουε ή
βέβαιος δεν “άρησούν ν’ άκο-
λουθήσουν τούς προκατόχους
τους.

Αυτό συμβαίνει με τούς φακίρας που
περπατούν επάνω εις άναμμένα κάρ-
βουνα, χωρίς νά ύποστούν τό παρομι-
κρόν έγκαύμα. Εινε κατά τό πλείστον
ύπερφυτοι άνθρώποι που έχουν σιγνάς
καί φέρουσιν έπιδράσεις. Με την έξέ-
τησιν λοιπόν του Ιδρωτός αυτού ή θερ-
μότης δεν προλαμβάνει νά επιδράση έ-
πί τού σώματος, έκτός του ότι έχουν
την έπιδερμίδα σκληροτάτην, εις τόν
ποση ώστε δεν διαπερνά εύκολα ό τρώ-
πος από ένα άκονισμένο μαχαίρι.

Πού νά ήξεραν όλοι αυτοί που
εμάθυσαν νά την άθανασία ότι
τόσο γρήγορα θά έθύνει ή ά-
νέμησιν τους καί ότι τά έθγια
τους, που τόσο ασυνήθιστον ή
έποχή τους βάριταν μέρα, που
δεν θά ύπάρχον ούτε νά δείγμα
στις άποθήκες τών παλαιόπο-
λεων.

“Υπάρχει βέβαια καί μία άλλη
χορεία ποιητών που δέ λησυνή-
θηκαν άκόμη, γιατί ήσαν αληθι-
νοί ποιητές όπως ό Μελβίλ, ή
Λασκαρικός, ό Κριστάλλης, ό
Μαρζωκίτης, ό Μαρκοράς, ό Πο-
λύλας, ό Πολέμης, ό Προβελύ-
γης, ό Καθάρης, ό Πορφύρας,
ό Κερυστάκης, άλλά κι’ αυτοί
στούς νέους άνήκει, έπέχουε ή
βέβαιος δεν “άρησούν ν’ άκο-
λουθήσουν τούς προκατόχους
τους.

Γ. Κ. ΑΣΠΡΕΑΣ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: ΕΙς τό προσεχές.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ-ΤΕΧΝΗ-ΘΕΑΤΡΟΝ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΗ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ
ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΟΛΚΗΣ;

Μήπως είνε αντιποιοτική ή έποχή μας;

Πόσο αντιποιοτική είνε ή έπο-
χή μας! Αυτό είναι τό γενικό
παράπονον τών ανθρώπων με την
προχωρήμένη ήλικία, που έξη-
σαν σε μία έποχή — την προπο-
λεμική — καί έξοχην ποιητι-
κήν. Καί με δικαιολογημένη
δυσφορία δεν ύποτρούν νά χανέ-
ψουν την ελκυστική έλκυσ-
“μεγάλης ολκής” ποιητών από
τόν τόπο καί καί πολύ περισσώ-
τερη τήν γενική άδιαφορία τού
μεταπολεμικού κόσμου γι’ αυτό
τό άναρχικόν είδος, που λέ-
γεται ποίηση!

Είς τόν προθάλαμόν σας
περιπλύνον έμβυστον
με μίστι δακρυμένο
με πλάστιγγον άγχο-
γιατί νά σας χαρίσω
δέν έχω τό χαρμό-
σπ’ ένα λουλουδάκι
μορφήν δροσέρ.

Οι άργαιοπρεπείς αυτοί στίχοι
τού “Αχιλλεύς Παράσχου από τό
ποήμα του “Τό “Ορφανό”, υπο-
σεί νά μή συγκινούσε τη θύραση
ή κρατική, άλλά πάσας γενεάς
παιδών δεν έγαλόνυσαν καί σε
ποιόν από μάς τούς νέους άκόμα
δέν θυμίζον την εύτυχημένη έπο-
χή της πρώτης παιδικής ήλι-
κίας; “Ασφαλώς ή δημοφιλία
τού καρηκομένου Παράσχου
πολλή την έξήλειψαν από τούς
σημερινούς “ήρσιμένους μας
ποιητάς.

“Αλλά δεν είναι μόνον ό Πα-
ράσχος. Οι Παπαρηγόπουλοι, ό
Βιζηνός, ό Βιζηνός, ό Ζαχα-
ριάδης, ό Καμψίτης, ό Καρα-
σούτσας, ό “Ορφανός, οι δημο-
φιλέστατοι Σούτσοι, ό Τανταλ-
δης κ. α., πού είναι έντελώς ά-
γνωστοί στούς σημερινούς.

Πού νά ήξεραν όλοι αυτοί που
εμάθυσαν νά την άθανασία ότι
τόσο γρήγορα θά έθύνει ή ά-
νέμησιν τους καί ότι τά έθγια
τους, που τόσο ασυνήθιστον ή
έποχή τους βάριταν μέρα, που
δεν θά ύπάρχον ούτε νά δείγμα
στις άποθήκες τών παλαιόπο-
λεων.

“Υπάρχει βέβαια καί μία άλλη
χορεία ποιητών που δέ λησυνή-
θηκαν άκόμη, γιατί ήσαν αληθι-
νοί ποιητές όπως ό Μελβίλ, ή
Λασκαρικός, ό Κριστάλλης, ό
Μαρζωκίτης, ό Μαρκοράς, ό Πο-
λύλας, ό Πολέμης, ό Προβελύ-
γης, ό Καθάρης, ό Πορφύρας,
ό Κερυστάκης, άλλά κι’ αυτοί
στούς νέους άνήκει, έπέχουε ή
βέβαιος δεν “άρησούν ν’ άκο-
λουθήσουν τούς προκατόχους
τους.

Αυτό συμβαίνει με τούς φακίρας που
περπατούν επάνω εις άναμμένα κάρ-
βουνα, χωρίς νά ύποστούν τό παρομι-
κρόν έγκαύμα. Εινε κατά τό πλείστον
ύπερφυτοι άνθρώποι που έχουν σιγνάς
καί φέρουσιν έπιδράσεις. Με την έξέ-
τησιν λοιπόν του Ιδρωτός αυτού ή θερ-
μότης δεν προλαμβάνει νά επιδράση έ-
πί τού σώματος, έκτός του ότι έχουν
την έπιδερμίδα σκληροτάτην, εις τόν
ποση ώστε δεν διαπερνά εύκολα ό τρώ-
πος από ένα άκονισμένο μαχαίρι.

Πού νά ήξεραν όλοι αυτοί που
εμάθυσαν νά την άθανασία ότι
τόσο γρήγορα θά έθύνει ή ά-
νέμησιν τους καί ότι τά έθγια
τους, που τόσο ασυνήθιστον ή
έποχή τους βάριταν μέρα, που
δεν θά ύπάρχον ούτε νά δείγμα
στις άποθήκες τών παλαιόπο-
λεων.

“Υπάρχει βέβαια καί μία άλλη
χορεία ποιητών που δέ λησυνή-
θηκαν άκόμη, γιατί ήσαν αληθι-
νοί ποιητές όπως ό Μελβίλ, ή
Λασκαρικός, ό Κριστάλλης, ό
Μαρζωκίτης, ό Μαρκοράς, ό Πο-
λύλας, ό Πολέμης, ό Προβελύ-
γης, ό Καθάρης, ό Πορφύρας,
ό Κερυστάκης, άλλά κι’ αυτοί
στούς νέους άνήκει, έπέχουε ή
βέβαιος δεν “άρησούν ν’ άκο-
λουθήσουν τούς προκατόχους
τους.

Αυτό συμβαίνει με τούς φακίρας που
περπατούν επάνω εις άναμμένα κάρ-
βουνα, χωρίς νά ύποστούν τό παρομι-
κρόν έγκαύμα. Εινε κατά τό πλείστον
ύπερφυτοι άνθρώποι που έχουν σιγνάς
καί φέρουσιν έπιδράσεις. Με την έξέ-
τησιν λοιπόν του Ιδρωτός αυτού ή θερ-
μότης δεν προλαμβάνει νά επιδράση έ-
πί τού σώματος, έκτός του ότι έχουν
την έπιδερμίδα σκληροτάτην, εις τόν
ποση ώστε δεν διαπερνά εύκολα ό τρώ-
πος από ένα άκονισμένο μαχαίρι.

Πού νά ήξεραν όλοι αυτοί που
εμάθυσαν νά την άθανασία ότι
τόσο γρήγορα θά έθύνει ή ά-
νέμησιν τους καί ότι τά έθγια
τους, που τόσο ασυνήθιστον ή
έποχή τους βάριταν μέρα, που
δεν θά ύπάρχον ούτε νά δείγμα
στις άποθήκες τών παλαιόπο-
λεων.

“Υπάρχει βέβαια καί μία άλλη
χορεία ποιητών που δέ λησυνή-
θηκαν άκόμη, γιατί ήσαν αληθι-
νοί ποιητές όπως ό Μελβίλ, ή
Λασκαρικός, ό Κριστάλλης, ό
Μαρζωκίτης, ό Μαρκοράς, ό Πο-
λύλας, ό Πολέμης, ό Προβελύ-
γης, ό Καθάρης, ό Πορφύρας,
ό Κερυστάκης, άλλά κι’ αυτοί
στούς νέους άνήκει, έπέχουε ή
βέβαιος δεν “άρησούν ν’ άκο-
λουθήσουν τούς προκατόχους
τους.

Αυτό συμβαίνει με τούς φακίρας που
περπατούν επάνω εις άναμμένα κάρ-
βουνα, χωρίς νά ύποστούν τό παρομι-
κρόν έγκαύμα. Εινε κατά τό πλείστον
ύπερφυτοι άνθρώποι που έχουν σιγνάς
καί φέρουσιν έπιδράσεις. Με την έξέ-
τησιν λοιπόν του Ιδρωτός αυτού ή θερ-
μότης δεν προλαμβάνει νά επιδράση έ-
πί τού σώματος, έκτός του ότι έχουν
την έπιδερμίδα σκληροτάτην, εις τόν
ποση ώστε δεν διαπερνά εύκολα ό τρώ-
πος από ένα άκονισμένο μαχαίρι.

Πού νά ήξεραν όλοι αυτοί που
εμάθυσαν νά την άθανασία ότι
τόσο γρήγορα θά έθύνει ή ά-
νέμησιν τους καί ότι τά έθγια
τους, που τόσο ασυνήθιστον ή
έποχή τους βάριταν μέρα, που
δεν θά ύπάρχον ούτε νά δείγμα
στις άποθήκες τών παλαιόπο-
λεων.

“Υπάρχει βέβαια καί μία άλλη
χορεία ποιητών που δέ λησυνή-
θηκαν άκόμη, γιατί ήσαν αληθι-
νοί ποιητές όπως ό Μελβίλ, ή
Λασκαρικός, ό Κριστάλλης, ό
Μαρζωκίτης, ό Μαρκοράς, ό Πο-
λύλας, ό Πολέμης, ό Προβελύ-
γης, ό Καθάρης, ό Πορφύρας,
ό Κερυστάκης, άλλά κι’ αυτοί
στούς νέους άνήκει, έπέχουε ή
βέβαιος δεν “άρησούν ν’ άκο-
λουθήσουν τούς προκατόχους
τους.

Αυτό συμβαίνει με τούς φακίρας που
περπατούν επάνω εις άναμμένα κάρ-
βουνα, χωρίς νά ύποστούν τό παρομι-
κρόν έγκαύμα. Εινε κατά τό πλείστον
ύπερφυτοι άνθρώποι που έχουν σιγνάς
καί φέρουσιν έπιδράσεις. Με την έξέ-
τησιν λοιπόν του Ιδρωτός αυτού ή θερ-
μότης δεν προλαμβάνει νά επιδράση έ-
πί τού σώματος, έκτός του ότι έχουν
την έπιδερμίδα σκληροτάτην, εις τόν
ποση ώστε δεν διαπερνά εύκολα ό τρώ-
πος από ένα άκονισμένο μαχαίρι.

Πού νά ήξεραν όλοι αυτοί που
ε

Βάρβαρα έθιμα

Γυναίκες λαμπάδες!

Η τραγική συνήθεια να ριπώνται εις την πυράν αι χήραι των Ίνδων μεγιστάνων

Πρό εκατόν επτά ετών, την 7 Δεκεμβρίου του 1829, κατηργήθη στη Βεγγάλη των Ίνδιων η τραγική συνήθεια του να καίονταν ζωντανά αι χήραι των αποψησμένων Ίνδων μεγιστάνων, εις πλείστας περιόχας μαζί με πολυαριθμους παρθένας δούλας. Η φοβερά αυτή συνήθεια ήτο αρχαιοτάτη Ειπήθη ίσως εξ Αιγύπτου, ή ήτο αποκλειστικώς ένδοξη συνήθεια. Οι στρατιώται του Μεγάλου Άλεξάνδρου παρέστησαν μετά φρίκης εις τοιαύτας Ίνδικας τελετάς, αι οποίαι αναφέρονται εις τα περί Άλεξάνδρου ιστορήματα. Η σύνομος Έλληνική εν Ίνδία κατοχή διάθεσας μολλόν, δεν έδωσεν καιρόν να καταργηθή ή συνήθεια αυτή.

Εις την Αίγυπτον είναι γνωστόν από όσα ό Ήρόδοτος καί άλλοι Έλληνες ιστορικοί αναφέρουν, ότι μαζί με τους Φαραώ θάνατον ζωντανά και αι βασίλισσαι με τάς θεραπευίδας των. Η συνήθεια, άλλως τε αυτή ήτο γενική σχεδόν εις πανάρχαιους λαούς, ως αι παραδόσεις αναφέρουν, άλλ' έγκατελειφθη βαθμιαίως και έξελπη με την έπαισιμότητα ανθρώπινων άρχων. Είναι άγνωστον πόσ διατήρησεν μέχρις εσχάτων ή συνήθεια ήτοι άποκρίταις της Ίνδικης Βεγγάλης, μόλις δ' έξέλειπε με τάς έπιπόνοιας και συνεχείς προσπάθειάς των Άγγλικών άρχων, όσφουμένων και υπό Χριστιανικών άποστόλων. Αναφέρεται δέ τό Ιστορικόν της εκδόσεως σχετικού διατάγματος υπό του άρχοντος της Βεγγάλης. Ήτο Κυριακή, 7 Δεκεμβρίου του 1829, όπότε ό τότε κυρίαρχος της Βεγγάλης—έπί ύψηλῳ όνόματι ύποτέλης της Άγγλικής—έσταλιν ένα τών ασλίκων του με τό σχετικόν διάταγμα της καταργήσεως, διά νά τό έπίδοσιν εις τόν άρχηγόν της Χριστιανικής άποστολής, Άγγλον Κάρευ. Ήτο γραμμένο εις την έπιχώριον γλώσσαν, ό δέ Άγγλος πολιτικός διοικητής διέταξεν άμέσως να μεταφρασθῇ και νά δημοσιευθῇ παντού. Όλίγων ώρών θρασύτης ίσως να έστήμινε τόν θάνατον πολλών χηρών! Σούτην έκολετο ή φοβερά αυτή Ιεροτελεστία—ή θυσία ζών πανός εις μνήμην του άποθανόντος. Είς την άρχήν αι άγγλικαί άρχαί, καίτοι άποδοκιμάζουσαι την θυσίαν αυτήν, δεν είχαν μεγάλην διάθεσιν να επέμειναν εις πεσοπόδιον θρησκευτικόν συνήθειαν, άλλ' ή έπίσκεψις του Ιεραποστόλου Κάρευ, άποκαλύφσαντος εις δημοσιεύματα τάς τραγικάς θυσίας, έτήγειρεν εν Άγγλία την κοινήν συνειδήσιν και η-νάγκασε τάς έπιτοπίους εν Ίνδία Άγγλικας άρχάς να ένεργήσουν δραστικώτερον και παραπειστικώτερον.

Ο Κάρευ διωργάνωσε ιδιαιτέρως όπηρεσίαν έπαγρυπνήσεως και άνεμόλυνεν ότι αι θυσία ζωντανών χηρών και θεραπευίδων τῷ 1815, άνήλθον εις 378, τῷ δέ 1818 εις 391. Αι τραγωδίαί αυτές έγινον και τούς άνεπτυμένους ακόμα Ίνδους, τούς έκτός της Βεγγάλης, εις δέ εξ αὐτῶν, ό Ραμ-μάνγαν Ρού, ήρχισε ζωηρότατην και τολμηράν προπαγάνδαν εις τό κέντρον αὐτό τών άπαισίων τελετών. Καί αι Άγγλικαί άρχαί εκίνηθησαν, εκήρυξαν τά Σούτην παράνομα και έγκληματικά, συνεπαχόμενα αούτηροτάτης ποινάς, έπεισοδίων δέ οι έντόπιμοι μεγιστάνες να θεσθύν την κατάκρησιν του έθίμου, μολοντί ύπήρχον φόβοι λαϊκών φανατικών εξεγέρσεων.

Από τότε μένουσιν εις τά μνημεια τών φοβερών ποταμών συνειθειών. Είς τό έρημιώμενον φρούριον Τάι-τορ ό τάφος ενός μεγιστάνος συντροφεύεται από πολυαριθμους περί έπιταμείους λίθους με σκαλισμένην γυναίκαειν χείρα. Είναι αι γυναίκες, ατινες είχαν καθ' ζωάα κατά την κηδείαν του άποθανόντος Μαγαραγιά! Από της δεκάτης τρίτης μέχρι της δεκάτης έκτης εκατονταετηρίδος εις τό Βιτζα-γιαγιάρ τών Νοτίων Ίνδιων έπεκράτει συνήθεια να θυσιάζονταν δύο έως τρεις χιλιάδες γυναίκες επί τῷ θανάτω ενός Μαγαραγιά. Ακόμη και εις πολύ μεταγενετέρους χρόνους, τούς όποιους οι γεροντότεροι εν Ίνδία ένθυμούνται, όταν άπέθανε ό Μαγαραγιάς Ραντζι—Σίγκ, έθυσιάσθησαν τέσσαρες βασίλισσαι και ένδεκα θεραπευίδες. Εύρω-παίοι δέ αὐτότασι διηγούνται πός ένας Ίνδος κρα-τὺν καθρέπτην πρό έκάστης μελθοθανάτου βασίλει-σης, ώποθοχώρει πρό τῶν φλογών, έντός τῶν όποιων ειοήρχετο οικειοθελώς ή βασίλισσα. Ο καθρέπτης της έχρησιμενε να παρακολουθῇ τούς μορφο-μοιούς της όψεως της, προΐσχυσε της καούσεως.

Παρ' όλην δέ τήν έπίσημον κατάκρησιν τῶν σούτη, εις μερικά άνωτάτατα Ίνδικά κρατίδια έζη-κούλουσθαι αι βασίλαι και μετά τῷ 1892 έως σού, η Άγγλική κυριαρχία επέβλητο διάσχεσάς. Κατά τό 1844, λ.χ. 310 γυναίκες εκάσαν ζωντανά κατά τόν θάνατον του Μαγαραγιά του Ποντζάκ, φονευθέντος εις τινα μάχην. Τῷ 1861 έγινεν εις τό Ποντζάκ ή τελευταία θυσία. Η βασίλισσα, επί τῷ θανάτῳ του σούζου του, Μαγαραγιά Έρσ'π Σίγκ, όχουρωμένη εις την Άγγλικήν προστασίαν, ήρηθή νά καθ' ζω-σας, έπεισθή δέ μία θεραπειάιν νά καθ' οικειοθελώς. Αι Άγγλικαί άρχαί έπληροφόρσαν τόν νέον Μα-γαραγιάν ότι δεν θά έπιτρέψουν έφ' έξης τοῦτο. Συ-νέως όμως ή θυσία εγίνετο οικειοθελώς και αι έν-τόπια δικαστικά άρχαί δεν έτιμωρουν τούς υπε-ύθυνους, έγιναν δέ σποραδικά θυσία και θρασύτε-ρον έως σού οι Άγγλοι έγκατέστησαν δοθμηδόν παντού Άγγλους δικαστάς.

Οί ασάλευτε κυρίες τῶν έπαρχιῶν

Του Κ. Γ. ΑΘΑΝΑ

Βρίσκει στις έπαρχίες που τριγυρίζω κάποιες κυρίες θλιμμένες και χλωμές, που ζουν πάντα σ' ένα χάος γκριζό γεμάτο πλῆξη, άνία και τιμές.

Στά σκοτεινά ασάνια τους κινούνται σαν τις ψυχές σὸν Άδην, έτσι θαρρώ. Έρχονται οι έξνοι, μάταια συγκινούνται και προσφέρουν τό χέρι τους τό άδρό.

Πόσα χεράκια τέτοια έχω φιλήσει! Ήσαν κρύα, παγωμένα, νεκρικά, ασήπια νά τῆς ό θάνατος άγγίσει ύστατα κι' αὐτός και δοκιμαστικά.

Στις πληχτικές εκείνες άτμοσφαιρές του κάκου οι έρωτικοί χυτοῦν παλμοί, ζωντανεύουν σά ριθια οι χρυσές θέρες και πλῆγουν της καρδιάς την ύπνια όρμη!

Οι σούζοι αούτην έθιμοτυπία και σί' άσάλευτα τους και τίς άπατοῦν. Κάπου-κάπου ξεσπά ή ζηλοτυπία, με συγγνώμη αὐτές πρώτες τους ζητοῦν.

Παθ' ά δεν έχουν. Στείρες ή είχαν ένα και πέθανε μικρό από λαρά. Φιλαν λίγα μαλλιάκια του κρυμμένα τα θέλουνε και κλαίν κάθε φορά.

Στή μουσική ζητοῦν παραμυθία και σί' αούθρομητά δάκρυα που και ποῦ. Αί ναί! αούθρομητά δάκρυα και σωματεία θρησκευτικού ή κοινωνικού σκοπού.

Παράνενα που με κοιτούν τόν πλάνο οι ασάλευτες κυρίες τῶν έπαρχιῶν! Μόλις φύγω καθίζουσε στο πλάνο νά γεμίσουν τό χάος τῶν καρδιῶν.

Μά τίποτε ποτέ δέ θά γεμίσει της ζωής τους τό άπέραστο κενό... Πόσες τέτοιες κυρίες έχω γνωρίσει! Με θυμούνται; Καμία δέ λημονά!

Η νειότη που περνά

Του ΣΑΑΝΤΗ

Στήν πρώτη μου νύκτι, όπως συμβαί-νει σ' όλους, και σὸ τό εσάρεις, άνα-γνώστη μου, είχα συμπάθεια κι' έρω-τα μυστικό για μιά ωραία κόρη, για-τί είχε φωνή μελωδική, και πρόσπο-ομοιο σὴν δ' ολόγιομο φεγγάρι τῆς στυγνῆς νύκτος άνατέλλει.

Τὸ πῶς ποῦν μέγανούλας της ποτι-ζόταν απ' τό νερό τῆς πηγῆς της ζω-ής, όποιος έχει πιπιλίσει καντιόσχα-ρη, άς πάρη ιδέα τί γλῶσσα είχαν τῶν χειλῶν της.

Η τύχη τάφερε ώστε νάν τῆ ιδῶν νά κἀνῃ κάτι πὸ δέ μοῦ άρεσε και ποῦ δέν τό έπιδοκίμαζε ή κρίση μου κι' ά-μέσως έδωξας την άγάπη απ' την καρ-διά μου, και τῆς είπα:

«Νά φύγεις από μένα, δέ σέ θελω πιά. Δέν κάνεις μαζί μου. Νά φύγεις!» Τήν άκουσα ποῦ έφρυγε κι' έλεγαι:

«Αν ό τυφλοπόντικας δέ θέλει νά σμιέῃ με τόν ήλιο, ή λάμψη του ήλιου δέν έχει φόβο νά έλαττωθῇ. Αὐτά είπε κι' έφυγε. Η ταραχή της προέκνησε σέ μένα έντύπωση.

Μά χάρι στήν καλωσύνη του Πλάστη ή κόρη εκείνη γύρισε ύστερα από κάμ-ποσον καιρό. Η φωνή της, ποῦ ήταν μελωδική σαν τῷ άσπρῷ, είχε ελάτ-τωσε, ή όμορφιά της ποῦ ξεπερνούσε και τήν όμορφιά της Μπακίς είχε χαλά-σει. Στά μάγουλά της τό λεπτό χνοῦ-δι είχε γίνει τραγῶ και πικνῶ σαν τῷ κιδονιῶ, μ' ένα λόγο τό άχτινοβόλη-μα του συνόλου τῶν χαρακτηριστικῶν της είχε θαμπώσει. Έλπιζα πὸς θά τήν έσφιγγα στήν άγκαλιά μου, μιά εἴδη τήν άποστρόφικη και είπα:

«Τῆν έποχή ποῦ είχες τό λεπτό χνοῦ-δι στά μάγουλά σου, ποῦ εἶνε τό στε-λιδί τῶν ώριμῶν κορμιῶν, έθυσία μακριά απ' τῶ μάτια σου τόν φλογι-σμένο απ' τήν άγάπη ποιητή. Ήρθες νά τά φτιάξεις μαζί του, σήμερα ποῦ σκόρπισες άπάντα σ' αὐτό τό χνοῦδι τέλειες και περιποιημένες;»

ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΜΙΑΣ ΤΑΙΝΙΑΣ

Τὰ νεῦρα τῶν «ἀστέρων» ΕΜΠΝΕΟΥΝ ΤΟΥΣ ΣΚΗΝΟΘΕΤΑΣ

Έτσι κάποτε έπωφελοῦνται τῆς γκρίνιας μιάς βεντέτας ή τῆς λι-ποθυμίας μιάς άλλης διὰ νά μάς ιδώσουν σκηνῶς έκ του φυσικοῦ

Όταν άρχισή τό γύρισμα ενός φιλμ εις τό κινηματογραφικά στούντιο έπι-κρατεί μετάδῶ τῶν αστέρων μιά άτμό-σφαιρα γαλήνης και ήρεμίας. Όλοι είναι γεμάτοι αίσιοδοξία, ακριβῶς έ-πειδή κανείς δεν εἶνε κουρασμένος, αλ-λά όλοι δραστήριοι, γεμάτοι εὐέζαν. Α-στυειούνται διαρκῶς μεταξύ τῶν, χα-ριτζιούνται και δέν έχουν άκόμη όημι-οουργηθῇ συμπάθεια ή αντίπαθεια.

Η πρώτη σκηνή έχει γυρισθῇ και δ-λοι είναι εὐχαριστήμενοι, βέβαιον δὲ όλοκληρον τό έργον θά παιχθῇ με τήν ίδίαν εὐκολίαν, χωρίς τήν ταρακρῆν στενοχωρίαν. Νομίζει κανείς ότι ή εὐ-τυχία έχει έγκατασταθῇ μέσα εις τό στούντιο.

Έν τούτοις κάποιος καραδοκεί και περιμένει τήν κατάλληλον εὐκαιρίαν διὰ νά διώχῃ τήν εὐτυχίαν αούτην. Εἶνε τό περιέργον και πολύπλοκον εκείνο σύμπλεγμιν ποῦ λέγεται νευρικὴν σύστη-μα, ή μεγαλειότερος δηλαδή ένθους τοῦ ανθρώπου. Καί άλλοιόμοιον όταν τεθῇ εις ένέργειαν τό σύστημα αὐτό. Ήθο-ποιόι, διευθυντοί, μηχανικοί, σκηνοθέ-ται γίνονται μολιά κούρβια και τό νύστιμα τῆς ταινίας προχωρεί με χιλία δύο έμπόδια.

Με τήν προσωπικῶν άνωσιλίαν τό νύ-ρισμα διακόπτεται, ή καθέλις προσπάθει νά έπιρύξη τήν εὐθύνην εις τόν άλλον, κανείς δέν παραδέχεται ότι έχει άδικον και ή σκηνή έπισταλαμβάνεται με π-ρισσότερον νευρικότητα, δηλαδή πλῆον άσχημα από πριν. Καί αὐτή εξακολου-θεί μεχρί τέλους, με τήν ίδίαν ψυχικήν διάθεσιν τῶν εκτελεστών, χωρίς κέφι, χωρίς διάθεσιν, σχεδόν διὰ τῆς βίας.

Τά παραδεινύματα είναι άπειρα. Τόν περισσέμενον μῆνα εις τήν Μεσόγειν έ-γυρισθόντο μερικά σκηνόι μιάς ταινίας στής, ένας τεύθος, έπρόκειτο νά εὐνη-μακύν από τήν παρτίδα που και προ-σπάθει νά πείσῃ τήν νεοσσόν άγασμιέ-νην ποῦ ότι δέν έπρεπε νά στενοχωρεί-ται πολύ διότι θά έπείσσορε γρήγορα.

Η νέα όμως εξακολουθῶσε νά κλαίη και ό άγασμιένης της τῆς έλεγαι: «Α-φησέ με νά φύγω με περισσότερον θάρ-ρος και όλιγοτέρον στενοχωρίαν... Μιά φράση άπλουστάτη τήν όποιαν ή-πορεί νά έπαναλάβῃ οιοσδήποτε. Καί

δμως ό πρωταγωνιστής έμπέδρευε δια-κῶς τό θάρρος με τήν στενοχωρίαν, τό περισσώτερον με τό όλιγώτερον, και έ-λεγε ακριβῶς τό αντίθετο από εκείνα ποῦ έπρεπε νά εἰπῇ.

Ένοστοί ότι ή σκηνή έπανεληθῇ

Μά άραία πόζα τῆς βεντέτας με τίς μεγαλύτερες έπιτυχίες Ντανιέλ Νταριέ και πάλιν, πρόσ μεγάλην στενοχωρίαν τῆς ήθοποιῶς και του όπερατέρ που έβι-άζοντο νά τελειώσουν. Έπὲ τέλους, έ-παυται από πολλὰς προσπάθειας, ό πρω-ταγωνιστής κατάρθωσε νά εἰπῇ τήν φράσιν όπως έπρεπε, όταν άκούεται εις

τόν ούρανόν ένας βαρύς βόμβος και δ-λοι σηκώνουν τό κεφάλι νά ιδῶν τί συμβαίνει. Δέν ήτο τίποτε σπουδαίον: μερικά άεροπλάνα ποῦ έκαναν γυμνά-σια. Η σκηνή όμως επανεληθῇ και πάλιν, αλλά με τέτοιαν νευρικότητα,

μόλιστα έρχονται και εις τά χέρια.

Τελευταίως εις τό Χόλλυγουντ, δύο γνωστοί ήθοποιοί έμειναν επί τρεις ήμέ-ρας ό ένας άπέναντι του άλλου, επανα-λαμβάνοντες μίαν σκηνήν ποῦ εις τήν ούνην δέν διαρκεί περισσότερον από δύο λεπτά τῆς ώρας. Ο ένας από σ' τους έπρεπε νά γυρίσῃ απότομος τό κεφάλι πρὸς τά δεξιά και, ποῖος ξεῖρεῖ διατί, εὐρύριζε πρὸς τ' άριστερά. Ο σκηνοθέτης, ό διευθυντής, ό όπερατέρ μετεχειρίσθησαν όλα τά μέσα διὰ νά τόν αναγκάσουν νά γυρίσῃ τό κεφάλι από τό μέρος ποῦ έπρεπε, αλλά τό κά-κο. Τήν τελευταίαν στιγμὴν τό λάθος έπανελαμβάνετο.

Έτσι, ό συνάδελφος του εὐρήκεν έ-να άπολυστόν και άποτελεσματικώ-τατον μέσον: άπλόγει τό χέρι και δίνει ένα τῶσον γερὸ ταιμπαμ ποῦ τό μάγου-λο του συναδέλφου του, ποῦ τόν υπε-χρέωσε νά γυρίσῃ απότομος από τό μέρος όπου έπρεπε.

Παρ' όλα ταῦτα οι σκηνοθέται προσ-παθοῦν πάντοτε νά εκμεταλευθῶν τῶν νευρικότητων αούτην τῶν ήθοποιῶν. Καί εἶνε σί' ωραιότερη σκηνή αὐτή, διότι δέν πρόκειται περί προσποιήσεως αλλά περί πραγματικῆς ψυχικῆς καταστά-σεως τοῦ ήθοποιῶ.

Η Άννυ Βερναι εις τήν «Ταρακάνο-βα» παρουσιάζεται με ένα πρόσπο-ν εκμμένο και καταβεβλημένον όταν εὐ-ρισκται άντιμέτωπος με τήν μεγάλην Αικατερίνην εις τήν σκοτεινὴν φυλακήν τῆς Πετροπολῆος. Η σκηνή όμως αὐ-τή εὐγυρισθῇ κατά τά ήμερώματα, έ-πειτα από όλονόκτιον κουραστικὴν έρ-οσίαν, ώστε είναι αλήθεια ή εκδρομή τοῦ προσώπου τῆς νεαρῆς ήθοποιῶ.

Καί είναι γνωστόν ότι κάποτε ποῦ ή Λορέττα Γιούγκ έλπιόσθησε πραγματι-κά πρό τῷ φακόι κατά τό γύρισμα μιάς σκηνῆς, ό σκηνοθέτης έσέκασθῃ νά τροποποίησῃ τήν ύπόθεσιν τῆς ταινίας διὰ νά μή χάσῃ τήν αληθινήν αούτην λι-ποθυμίαν, τήν όποιαν εἶχε πάρει εν τῷ μεταξύ ό όπερατέρ.

Εἶς τό Χόλλυγουντ, ό μόνος ή όποῖος δέν έπαθε έκδομή τήν πορμικρὴν νευ-ρικήν κρίσιν εἶνε ό Τζάκ Όκλι. Πάντο-τε εύθυμος και πάντοτε ίσορροπημένος ήθοποιός αὐτός, Άλλά και αὐτὸν τόν εκμεταλευόναται άγρια οι σκηνοθέται. Εἶνε άλλως τε τῶσον πῶσιον νά εὐρε-θῇ ένας ήθοποιός χωρίς νεῦρα!...

Εἶται, μιά νύκτα, τῆς έλεγαι:

«Η άπειρή Εὐτυχία φάνηκε εὐνοική σέ σένα και τό μάτι τῆς Εὐδοκίμιας άνοιξε κι' έβλεπε άπάντα σου, άσπρῶ ποῦ έσχε ή συντροφιά ενός γέροντος με πει-ράς, ποῦ εἶδε τόν κόσμο, τό άπλόγι-μα καί τό ζεστό καί τό κρύο, ποῦ δέκιμα-σε και τό καλό και τό κακό και ποῦ άναγνώριζε τά δικαιώματα τῆς εἰλι-κρίνειας και θά διατήρησῃ όλους τούς κανόνες τῆς φιλίας.

«Όσο μπορῶ δά προσπαθῶ νά προ-σελκύσω τήν καρδιά σου, κι' άν ακόμα ποῦ με παύσεις, εἴναι δέ δά θλιβόμουν. Άν ή εὐχάρη εἶνε ή τρυφή σου, όπως τόν κοκκινοῦ, θά θυσιάσω τῇ γλῶσσῃ μου γιά νά σέ θρέψω.

«Δέ σκαρβόηκες στά χέρια ενός ά-λαζῶν νέου, βλάκα, όργιλου κι' άστα-του. Μά ένας ήλικιωμένος σάν κι' έμέ-να περνά τῇ ζωῇ του με φρόνησι κι' εὐ-γένεια, και δὲν με άφροσύνη ποῦ εἶνε ίδίωμα τῆς Νύκτος.

Ο γέρος αὐτός άφηνεται τό βῆξι:

—Θάρρευσ ποῦ ή καρδιά της είχε πια στεί στήν παλινά σου κι' ή πιά πιά δι-κά μου! Έσκόταξέ όμως, από τήν περί-λυπη καρδιά της έβγαλε έναν παγερό άσπαστῆρα και ποῖτε: «Όλα αὐτά τά λόγια ποῦ ποῖτε, δέν έγινον στήν πλάστιγγα τῶν πνευματῶν μου τό βά-ρος αὐτοῦ τοῦ ήλιου λόγω ποῦ άκούσα χέρι νά βγαίη από τό στόμα τῆς γριῶς μου βγαίει: «Αν ένας βέλος μπαί-νει στά πλευρά μῆς νέας γυναίκας, εἶναι προτιμώτερο γι' αὐτήν παρ' ή συντροφιά τῆς μ' ένα γέροντος.

Δύο καρδιές

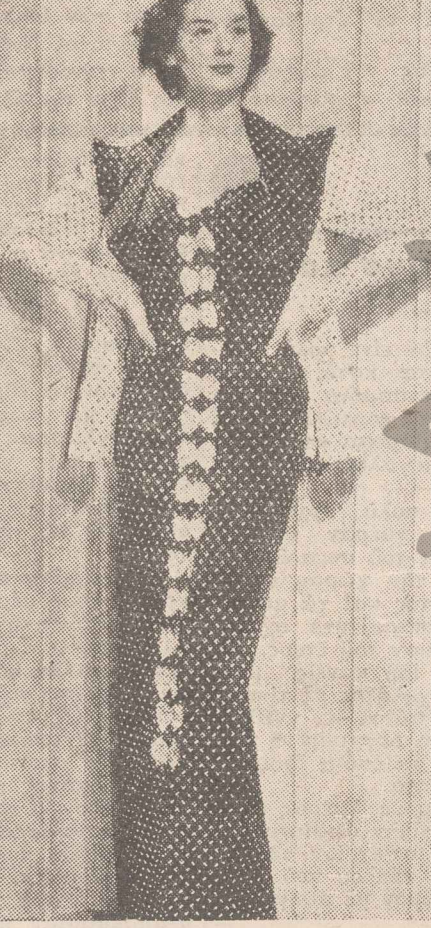
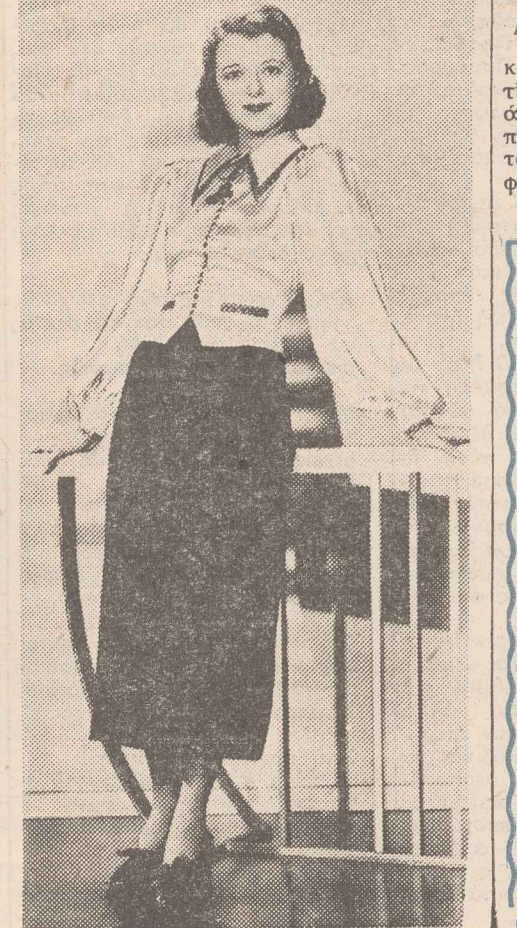
Του ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΊ'ΝΕ

Τῇ φύλαξά, μικρή μου, τήν καρδιά σου, ποῦ μοῦδωκες—άγάπης μαρτυρία—άγνή, λευκή, καθῶς τήν έμορφία σου, μά τώρα δέν τῆνε γνωρίζω πιά! Γιατί γιά νάναι αλγούνη σιά μου τήν μπέρδεψα μαζί με τήν καρδιά μου.

Τί έπαθες και θές νά στήν γυρίσω;... Καί με τῇ σκέψῃ ακόμα λαχταρῶ!... «Αχ!... πρέπει τήν καρδιά μου νά ξεσχίσω γιά νά λυθῇ τό υπέρβημα τῶν δύο. Μά σκέψου τί θά γίνῃ άν στή εἰα μου περάσω τήν καρδιά σου γιά καρδιά μου.

«Ω! μή θελήσεις πιά νά τις χωρίσης γιατί θά ύποφέρουμε κι' οι δύο. Κι' άν κάτι τίς ένώνει, μήν τό λύσεις γιατί αὐτό τῆς μοίρας τόγραφο. Ναί πιά άς μῆν ξετάξουμε, κυρά μου, στίς δύο ποιά ναι δικιά σου ποιά δικιά μου.

ΕΡ. ΧΑΊ'ΝΕ

Μέ τά άεροπλάνα

Ταξείδια στο άπειρο

Έντυπώσεις μιάς κυρίας, ποῦ γύρισε τόν κόσμο με όλα τά συγκοινωνιακά μέσα

Του Κ. Α. ΚΟΥΚΟΥΛΑ

«Εἶχε δύο μάτια γαλάνα—θυμάμαι—κι' είχε ένα στόμα τόσο, κρεμεζί. Παράνενα νά τρέμω, ως τί θυμάμαι, μή ξερόντας άν πέθανε ή άν ζει.

Ήταν χλωμή, σά νάταν Παναγία παύραχη, σ' εκκλησία θυζαντινή, και σάπαινε σαν κάποιαν παναγία, ποῦ άς άδῶλησῃ τόν πόνο της ποῖει.

Οι άλλες μέσ' στήν κατῖνα κελυερνές με τό κρῶσῳ κερνούσαν και φίλει, και τί γελοῦσαν οι άλλες κελυερνές, ποῦ μόνο αὐτή δέν έβγαζε μιλιά!

...Εἶχε δύο μάτια γαλάνα—θυμάμαι—κι' είχε ένα στόμα τόσο, κρεμεζί. Παράνενα νά τρέμω, ως τί θυμάμαι, μή ξερόντας άν πέθανε ή άν ζει.

«Όχι, ποτέ δέν είπαμε γι' άγάπη» μίαν έννοια μῆς δάσκαλῆς κρυφῇ. Δέν έξῶ άδῶλησῃ, γὰς δίως μίαν άγάπη τῆς είχα, ως σέ μίαν άρρώστη άδερφή.

Τό δειλινό, πρὶν έβρουν κεῖ οι εργάτες, σέ μιά γωνία καθόσαστε μαζί. Για μέρες έμλούσαμε φευγάτες, γιά τόν καμῖο, ό καθένας μῆς ποῦ ζει.

Σάν έφεπτε πυκνῶ - πυκνῶ τό χιόνι και θόμβανν τά τῆζαα τά κλειστά, ποῦ θύμισε στόν τόπο μου πὸς λεῶναι γιά τόν καμῖο, ό καθένας μῆς ποῦ ζει.

Σάν τῆς μιλόσσα κάποτε, θυμάμαι, γιά τούς γονιούς μου, τότε μ' ά ντροπή τήν έκανε νά σκύβει — τό θυμάμαι— γιά κάτι, ποῦ ίσως θύθελε νά πει.

Καί μόνο μιά φορά, ποῦ είπα τήν ώρα τοῦ γυρισμοῦ, κατῶν πάσῳ καρτερῶ, σαν πὸ χλωμῇ—θάρρῳ—έφάνῃ τόρῶ και δάκρυσαν τά μάτια της— θάρρῳ—

Γέρος και νέος

Του ΣΑΑΝΤΗ

«Άκουσα νά λένε τήν Ιστορία ενός γέροντος ποῦ ζήτησε σέ γάμο μιά πανώ-νια κόρη και τῆς πῶσε. Πῶσε, αλλά κῆσε δέν κοιμόταν καθόλου και δέν έπαυε νά τῆς κἀνῃ σάτια και παιγνίδια, και νά τῆς λέγῃ λόγια τρυφερά και νόστι-μα, ποῦ δά μπορούσαν νά τήν μαγε-ψουν και νά τήν κάνουν νά δῶσῃ σ' αὐτόν τήν καρδιά της.

Εἶται, μιά νύκτα, τῆς έλεγαι:

«Η άπειρή Εὐτυχία φάνηκε εὐνοική σέ σένα και τό μάτι τῆς Εὐδοκίμιας άνοιξε κι' έβλεπε άπάντα σου, άσπρῶ ποῦ έσχε ή συντροφιά ενός γέροντος με πει-ράς, ποῦ εἶδε τόν κόσμο, τό άπλόγι-μα καί τό ζεστό καί τό κρύο, ποῦ δέκιμα-σε και τό καλό και τό κακό και ποῦ άναγνώριζε τά δικαιώματα τῆς εἰλι-κρίνειας και θά διατήρησῃ όλους τούς κανόνες τῆς φιλίας.

«Όσο μπορῶ δά προσπαθῶ νά προ-σελκύσω τήν καρδιά σου, κι' άν ακόμα ποῦ με παύσεις, εἴναι δέ δά θλιβόμουν. Άν ή εὐχάρη εἶνε ή τρυφή σου, όπως τόν κοκκινοῦ, θά θυσιάσω τῇ γλῶσσῃ μου γιά νά σέ θρέψω.

«Δέ σκαρβόηκες στά χέρια ενός ά-λαζῶν νέου, βλάκα, όργιλου κι' άστα-του. Μά ένας ήλικιωμένος σάν κι' έμέ-να περνά τῇ ζωῇ του με φρόνησι κι' εὐ-γένεια, και δὲν με άφροσύνη ποῦ εἶνε ίδίωμα τῆς Νύκτος.

Ο γέρος αὐτός άφηνεται τό βῆξι:

—Θάρρευσ ποῦ ή καρδιά της είχε πια στεί στήν παλινά σου κι' ή πιά πιά δι-κά μου! Έσκόταξέ όμως, από τήν περί-λυπη καρδιά της έβγαλε έναν παγερό άσπαστῆρα και ποῖτε: «Όλα αὐτά τά λόγια ποῦ ποῖτε, δέν έγινον στήν πλάστιγγα τῶν πνευματῶν μου τό βά-ρος αὐτοῦ τοῦ ήλιου λόγω ποῦ άκούσα χέρι νά βγαίη από τό στόμα τῆς γριῶς μου βγαίει: «Αν ένας βέλος μπαί-νει στά πλευρά μῆς νέας γυναίκας, εἶναι προτιμώτερο γι' αὐτήν παρ' ή συντροφιά τῆς μ' ένα γέροντος.

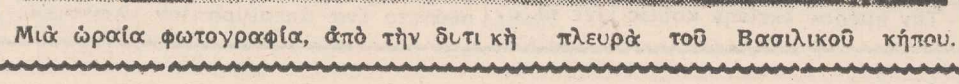
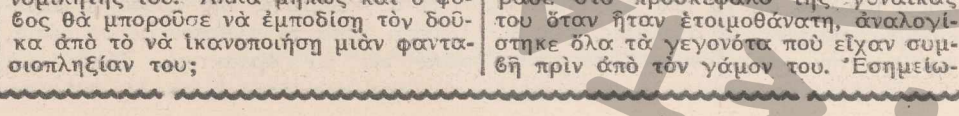
«Όταν πετάς εκεί πάνω ποῦ δέν άντιλαμβάνεσαι άν υπάρχουν ποῦθεν ούνορα και μεθοριέντες φου-ρές, σου φαίνεται σαν κέτι παράλογον, σαν κάποιον άκατανόητο υπόλειμμα προϊστορικῶν έποχῶν, πὸς οι άνθρωποι εξακολουθῶν νά χωρίζουν τούς έαυ-τούς τους σέ κάποιες, εἰρηές πλάιν νά συμπλακοῦν.

Τόν ένδοξασμό όμως αὐτῶν τῆς ώρας φιλῆς μου ποῦ είχε εγγράψῃ εν αὐτοῦ τῆς πολιτείας τῆς Γῆς, τόν εἰσαφῶσε ένας πλότος μεγάλος έπιτάσι-κου άεροπλάνου, ποῦ ως τῇ στιγμή εκείνη παρκο-λουθοῦσε άμύλητος τήν συνομιλία:

—Ξέρετε, τό άεροπλάνο μου μετατρέπεται σέ εἰ-κοσι τέσσαρες άφες σέ βομβαρδιστικό.

ΟΥΑΤΕΡ ΣΜΙΘ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ προσεχές.

Η μόδα

οις, πρέπει το τσιγάρο να το κόβετε αμέσως, χωρίς να συμβουλευθείτε καν το γιατρό.

Ο καφές

Θέλετε να μάθετε αν ο καφές ωφελεί; Ακούσατε: Όταν δεν γίνεται κατάχρηση, είναι θαυμάσιος στην πέψη, υποδορίζει την όρεξη, αλλά δεν έχει θρεπτική αξία. Έντονη, αντιθέτως, καθυστερεί την πέψη, έχει κόκκους έχει. Εάν κάμνεται κατάχρηση, οι του καφέ, ημιορτίου με πάθος πολλὰς διαταραχές.

Τα χέρια

Όσοις είναι υποχρεωμένοι να κάμουν δουλειές του σπιτιού, μπορούν να αποφυγούν την ασχμία που παίρνουν τα χέρια των, αν κάθε πρωί λυώνουν λίγες φοιτικές αλκυρί, αραβοσίτου μέσα στο νερό. Η πάστα αυτή καθαρίζει και ια-
 λκάνει το δέρμα, χωρίς να υπάρχει ανάγκη να χρησιμοποιηθεί οσπούν. Πριν να σκουπίσετε τα χέρια σας, τρίψτε τα με λίγες σταγόνες γλυκερίνης. Εάν τα χέρια σας είναι μαύρα, χρησιμοποιήστε λίγο λεμόνι ή αφέψημα φύλλων καί ρί-
 ζες τσουκνίδας (έρπ) με νερό της η-
 γής.

Το νερό τής βροχής

Είτε φυσικό να φοβάστε το νερό των πόλεων, για το πλύσιμο του προσώπου και ιώος δεν έχουν άδικο οι δερματολό-
 γοι και οι ειδικοί της καλλονής, που συμβουλεύουν να αποφεύγετε γενικά το νερό ως θλαβερό για το δέρμα.

Συνήθως το νερό των υδραγωγείων περιέχει μεγάλη ποσότητα αλάτων και μάλιστα αβέστων, ακόμη και τα κα-
 λυτέρας ποιότητας νερό είχε ικανή να προκαλέσει έρεθισμό ή αποτρέχον της επιδερμίδος.

Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με το νερό της βροχής. Είναι καθαρό από α-
 λατα και άλλες θλαβερές ουσίες, μπο-
 ρεί να χρησιμοποιηθεί με μεγάλη επιμέ-
 λεια.

Τα κ...

Κορίτσια, μη φοράτε ποτέ κόκκινες τουαλέτες όταν έχετε πίκρα στο στόμα. Διότι το κόκκινο χρώμα — λέγει η Χ. Α. — των νεαρών γυναικών της Αμε-
 ρικής — είναι πολύ προκλητικό και μπο-
 ρεί να επηρεάσει την όρεξη των ανδρών, να τα κάνει να μην μπορούν να φά-
 ρουν. Έτσι, οι γυναίκες που φορούν κό-
 κκινα, πρέπει να είναι πολύ προσεκτικές να μην φαίνονται να έχουν πίκρα στο στόμα.

Γάμος και φόρος

Στην Αμερική, οι άντρες πληρώνουν φόρο, ίσον προς 4 % εάν το εισό-
 δημά των είναι από χίλια δολάρια και άνω. Είς τους υπαλλήλους δεν φορολογεί-
 ται ποσόν εισοδήματος μέχρι 5.000 δολ-
 λάρια και αφαιρούνται για κάθε παιδί 400
 δολάρια αφορολόγητα. Έπειτα δέ ο μέ-
 σος όρος εισοδήματος δεν υπερβαίνει τα
 3.000 — 4.000 δολάρια, γι' αυτό, πατέ-
 ρας 3—4 παιδιών δεν πληρώνει καθόλου
 φόρο. Έξ' αλλού σε κάθε γάμο δίνεται
 συντάξι 100—200 δολάρια για κάθε παι-
 δί.

Η σκουλαρίκια

Μη φοράτε ποτέ σκουλαρίκια, τ' α-
 ρτία είναι τόσο άσχημα, ώστε να μη θέλουν
 κοιμηθούμε. Μπορείτε να πάτε άνετα
 νύκτας συμφορές, από την κακή αυτή
 συνήθεια, που δεν έχει άλλη αιτία από
 την μανία της επιδείξεως. Πολλοί άν-
 δρες — λέγει μια αμερικανική στατιστι-
 κή — δεν υπακούσαν να τα κάμουν συζύγους για
 τι είχαν την κακή συνήθειαν να κρε-
 μούν στ' αυτά των σκουλαρίκια.

Ο καπνός

Πρέπει να ξέρετε, κυρίες μου, ότι ο
 καπνός μπορεί να σκοτώσει έναν άνδρα.
 Πρέπει όμως το άτομο αυτό να είναι
 καρδιακό ή αρτηριοσκληρωτικό. Στις
 δύο αυτές περιπτώσεις, χωρίς συζητή-

ρετε δέ να το χρησιμοποιείτε αβέβαι-
 στη θερμοκρασία του δέρματος. Είναι ο-
 μως ανάγκη να συλλέγεται απ' εθείας
 στα δοχεία που θα χρησιμοποιηθεί και
 όχι δια μέσου αγωγών, γιατί τότε πα-
 ραύρει πολλές ακαθαρσίες.

Θέλετε ωραίο δέρμα;

Ίσως δεν ξέρετε πολλές ότι το γάλα
 της κατσίκας είναι η καλύτερη τροφή για
 την διατήρηση της δροσερότητας και α-
 πλότητας της επιδερμίδος.

Πολλές κυρίες, που επιθυμούν να με-
 τριάσουν τις καθημερινές φροντίδες τους
 για την αμορφία του προσώπου και γε-
 νικώς του δέρματός των, πίνουν σε με-
 γάλη αναλογία γάλα κατσίκας. Φέρεται
 δέ εφών ένας ειδικός διατολόγος ότι
 είναι ποτήρι γάλακτος κατσίκας αντί-
 στοιχεί προς ένα θαλάσσιο άριστης κρέ-
 μασης.

Μη σταυρώνετε τα πόδια

Η συνήθεια που έχουν πολλές κυρίες
 όταν κάθονται να θάσουν το ένα πόδι
 επάνω στο άλλο, είναι πολύ κακή. Έμπο-
 ρίζεται η κανονική κυκλοφορία του αί-
 ματος και εννοείται ο σχηματισμός κιρ-
 σών.

Η καλύτερη θέση για την ανάπαυση
 των ποδιών είναι να εκτείνονται ήρεμα
 προς τα εμπρός επί μερικά λεπτά και
 κατόπιν να υψώνονται σ' ένα μαξιλα-
 ράκι επάνω από το επίπεδο του σώμα-
 τος.

Πότε δ' αποφεύγετε τις ούλες

Όταν έχετε πληγή στο δέρμα και δεν
 θέλετε να αφήσετε ούλη, ο καλύτερος τρό-
 πος για να το επιτύχετε είναι ο εξής:
 Όταν η πληγή αρχίζει να στεγνώνει,
 να κάνετε στο σημείο εκείνο ψεκασμούς
 με το εξής υγρό:

Eau d' abibour 10 gr.
 Eau distillée 30 gr.

Ένα ωραίο σύνολο για τριώνω περι-
 πατο.

Το υγρό αυτό εμποδίζει το σχηματι-
 σμό θλαβερών κρούσας, η οποία, περ-
 νοντας, αφήνει μια άρκετα εμφανή ούλη.
 Με την παραπάνω μέθοδο είναι δυνατόν
 να αποφευχθεί ο σχηματισμός ούλης α-
 κόμη και από εγχειρητικά τραύματα,
 χρησιμοποιείται δέ με άριστα αποτελέ-
 σματα ιδίως στις πλαστικές εγχειρήσεις.

Πώς ελέγχεται η κόπωση

Όταν εργάζεστε ή κάνετε γυμναστι-
 κές ασκήσεις, πολλές φορές, υπερβαί-
 νετε το όριο της κόπωσης, που είναι άνε-
 κτο από τον οργανισμό χωρίς βλάβη,
 και το ίδιο, γιατί συνήθως περιμένετε να
 εκδηλωθεί έντονος ή κόπωση για να
 σταματήσετε.

Ένας άσφαλής και εύκολος τρόπος
 για να κρίνετε αν ο οργανισμός έχει
 κοπιασθεί, είναι να δίνετε αίσθησες
 ακόμη την κόπωση, είναι να εκτείνετε
 τα χέρια προς τα εμπρός ή να τραγου-
 δήσετε.

Εάν η φωνή σας ή τα χέρια σας τρέ-
 μουν είναι σημείον ότι πρέπει να αναπαυ-
 θείτε.

Η ιστορία της μπλούζας

Θα το πιστεύατε ποτέ ότι η μπλούζα,
 το γυναικείο αυτό φόρεμα, είχε πρωτοφο-
 ρηθεί από τους... άνδρες και μάλιστα από
 πολεμιστές; Αυτό συνέβαινε τον μεσαίω-
 να, την εποχή δηλαδή που οι ιππότες ντυ-
 νόντουσαν με βαρέες κι αστραφτερές
 πανοπλίες, ολόκληρες από μέταλλο. Λοι-
 πόν, για να προστατεύουν το μέταλλο
 των πανοπλιών από τη βροχή, γιαν να μη
 σκουριάζουν με άλλους λόγους οι θώρα-
 κες των και τα άλλα εξαρτήματα της πο-
 λεμικής των πανοπλίας, οι ιππότες περ-
 νούσαν από επάνω τους μια μπλούζα από
 χοιδρό ύφανση. Υπήρχαν, όμως οι έορ-
 τάσιμες μπλούζες που ήταν μεταξωτές!
 Λίγα 'όντα έπειτα η μπλούζα κα-
 νετο και ως γυναικείο φόρεμα.

Χαλδός αλά Τούρκα

Βάζουμε στη φωτιά 75 δράμας λάδι
 εκλεκτό και το αφήνουμε να κηλί. Α-
 μα κηλί καλά, μετρούμε με ένα ποτή-
 ρι μισή όκα συμγιδάλι και το ρίχνουμε
 στην κατσαρόλα με το λάδι, ανακατεύ-
 οντας καλά έως ότου πάρη ένα καστα-
 νό χρώμα. Με το ίδιο ποτήρι που με-
 τρήσαμε το συμγιδάλι μετρούμε και το
 νερό, που πρέπει να είναι διπλάσιον των
 πατηριών του συμγιδάλι. Π. χ. τρία
 ποτήρια συμγιδάλι, 6 ποτήρια νερό. Βά-
 ζουμε λοιπόν το νερό σε μια κατσαρόλα
 ρίχνουμε και 150 δράμας ζάχαρη, λίγο
 μοσχοκάρυδο και λίγη κανέλα και τα
 βάζουμε στη φωτιά. Αμα πάρουν θρά-
 σι, τα ρίχνουμε μέσα στο ζεστό συμ-
 γιδάλι και ανακατεύουμε έως ότου πήξη
 καλά. Έπειτα το κενώνουμε μέσα σε μι-
 κρές φοιμήτσες ή μια μεγάλη με όπην
 στη μέση και σερβίρουμε, παπαρίζον-
 τας με φιλή ζάχαρη και κανέλα.

Τελευταίες κρεασίδες του Οίκου Λανβέν.

ΣΤΑ ΓΑΛΛΑΝΑ ΔΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

του Σαρωνικού

Αρχίζουν τὰ μπάνια καὶ ἡ ζωὴ
 τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ γλεντιοῦ!

Οἱ ἀκτέες ἐτοιμάζονται νὰ δεχθοῦν
 τὴν κοσμικὴν ζωὴν. Συγυρίζονται, καλ-
 λωπίζονται, ἀνακαινίζονται. Εἰς αὐτὸν
 τὸν ἀνακαινισμὸν πρωτοστατεῖ ἡ φύσις.
 Ἡλᾶζε τὴν χειμερινὴν, θολὴν καὶ γκρι-
 ζα, ταπεινότητα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς
 θαλάσσης. Καὶ ἐβλεπε τὴν περὶ φῖνα γα-
 λᾶζα. Ἐκρέμασε τὸ ἀπλετο φῶς τῆς
 ἡλίου τὴν ἡμέρα καὶ τὸ ὑποβλητικὸ πο-
 λυφῶτο τῶν ἀστέρων τὴν νύκτα. Ἐκά-
 λεσε μουσικοὺς τοὺς ἀνέμους καὶ μα-
 λέτο ἀπὸ τῆς αὐρῆς, πού ὁ ἀνεμίσουν
 τοὺς πέπλους των, ἀέρα ἐξυφασμένον
 ὅπως λέγει ὁ ποιητὴς, στ' ἀκρογυᾶλια
 καὶ τῆς ἀμμουδιᾶς.

Εἰς τὸν καλλοπισμὸν τῶν ἀκτῶν ἀρ-
 γίζει νὰ λαμβάνη ἐνεργὸν μέρος καὶ ὁ
 Ἕλλην ἐπιχειρηματίας ὑπὸ τὴν ἐπί-
 βλεψιν καὶ τὰς δὴγας ἐτυχῶς τοῦ
 οὐρπουργεῖου Τουρισμοῦ. Καὶ ἦσαν
 κάποιον πλῆον νὰ ὀρθῇ ἡ ἐπιβλεψίς
 του. Ὅταν οἱ ξένοι ἔχουν ἕνα θαῦμα
 Ντιβίλ ἢ μίαν γοητείαν Μπαρίτς, νὰ
 ἐπιδείξουν, δὲν ἐπιδέχονται εἰς ἡμᾶς,
 τοὺς κατόχους ἀκτῶν κυανωτέρων καὶ
 αὐτῆς τῆς περιφήμου Κυανῆς Ἀκτῆς,
 ν' ἀφῶναι τῆς πλάκας μας εἰς τὴν φυ-
 σὴν τὸν ἀγριότητά. Ἀν ἐγχεῖται
 κάποιον ἐπέμβασις τοῦ πολιτισμοῦ, ἐ-
 χρειαζέται ἀκρίβως εἰς τὴν πλάξ, ὅπου
 ἐπιδεικνύει μίαν χώρα, κατὰ τὸ καλο-
 κρατῖ, ὅτι τὸ ὠραιότερον, τὸ ἀριστο-
 κρατικώτερον καὶ τὸ περὶ φῖνο ἔχει. Δὲν
 ἐπιδέχεται λοιπὸν ἡ παρατηρούμενη
 μέγρι πρὸ ὀλίγου ἀθλήτης καὶ κορε-
 λάρια ἐκεῖ ὅπου θὰ λουσθῇ καὶ θὰ πα-
 ρελάσῃ μεθασίον ὅχι μόνον τῆς κοσμικῆς
 ἀφρόκρεμια, ἀλλὰ καὶ ἐξῆς, ἀλλὰ καὶ
 ἀνθρώποι ἐπὶ τέλους πού ζητοῦν παντοῦ
 τᾶξιν καὶ ἀρμονίαν.

*

Εὐτυχῶς ἐκτός τοῦ οὐρπουργεῖου Του-
 ρισμοῦ, τὸ ἀναγκαῖον τῆς ὠραιοποιήσε-
 ως τῆς ἀκτῆς τοῦ Σαρωνικοῦ, τῆς κυρι-
 ωτέρας Ἑλληνικῆς πλάξ, τὸ κατανη-
 σαν πλήρως καὶ οἱ κοινοὶ τῶν πρὸ πα-
 ροδολασιων προσεστέον: Φαλῆροι,
 Γλυφάδες, Βούλας, καὶ ἔχουν ἀπεκδυθῇ
 εἰς μίαν φιλότιμον ἀρμυαν, ποὺς θὰ
 παρουσιάσῃ ὠραιότερον τὸ τμήμα τῆς
 δικαιοδοσίας του.

Τὰ παλὰ ἐκείνη συγκροτήματα ἀ-
 θλίαν παραγκῶν, πού ἐθύμιζαν συνοι-
 κημοὺς καστόρων, ἐξαφανίζονται καὶ
 εἰς τὴν θέσιν των ἀνέγειρονται καμπί-
 νες συγχρόνους ἀνέσους καὶ πολιτισμέ-
 νης ἐμφανίσως. Οἱ πλάξ διεκδύονται,
 καθαρίζονται ἀπὸ τῆς κοπῆς, ἀπὸ
 τὰ κομμάτια τοῖγκων καὶ τὰ σπασμέ-
 να γυαλιά. Γίνονται ἐξέδρες τῆς προ-
 κηπῆς, ἐγκαταστάσεις ντου, τοποθε-
 τοῦνται δοκοὶ διὰ ἐξαρτήσεως καὶ γιὰ
 ἄλλα ἀθλήματα τῶν λουομένων. Μ' ἐ-
 ἦσαν λόγον ἀπὸ Φαλῆρου μέχρι Βούλας
 ἀποκτὰ μίαν νέαν πολιτισμένην ὄψιν ἡ
 ἀκτῆς.

Καὶ νὰ τὸ πιστέψετε: Παρέχουν εἰς
 αὐτὸ τὴν συνδρομὴν των, καὶ οἱ διάφο-
 ροι παραθαλάσσιοι ἐπιχειρηματίαι. Ἀ-
 νὰ ἀθλήματα τῶν λουομένων. Μ' ἐ-
 ἦσαν λόγον ἀπὸ Φαλῆρου μέχρι Βούλας
 ἀποκτὰ μίαν νέαν πολιτισμένην ὄψιν ἡ
 ἀκτῆς.

Καὶ νὰ τὸ πιστέψετε: Παρέχουν εἰς
 αὐτὸ τὴν συνδρομὴν των, καὶ οἱ διάφο-
 ροι παραθαλάσσιοι ἐπιχειρηματίαι. Ἀ-
 νὰ ἀθλήματα τῶν λουομένων. Μ' ἐ-
 ἦσαν λόγον ἀπὸ Φαλῆρου μέχρι Βούλας
 ἀποκτὰ μίαν νέαν πολιτισμένην ὄψιν ἡ
 ἀκτῆς.

Νέα κέντρα ἱδρύονται, ἐκλεκτὲς ὀρχή-
 στρες ἔχουν ἀγκαταρίσθῃ διὰ τὸ καλο-

καίρι. Ἀργότερον δέ θὰ μετακληθοῦν
 καὶ καλλιτεχνικά νοῦμερα. Ἡ ἀπέραν-
 τη πλάξ τοῦ Σαρωνικοῦ ἀποκτὰ τὴν αἰ-
 γλὴν τῆς μεγάλης ζωῆς.

*

Ἀπὸ Φαλῆρου μέχρι Βούλας, ἡ γοη-
 τεῖα ὁ ἀπλῶς τὸ λουσοῦν, τὴν μέθην
 τῆς μουσικῆς, τὴν λάμψιν τῶν κέντρων
 πολυτελείας, τὴν ὁδὸν τῶν ὀνηλῶν
 τιμῶν των, τὴν πολυχρῶν συμφωνίαν
 τῶν φῶτων τῆς νύκτος. Ἡ κοσμοκί-
 ας ἐτοιμασθῇ, νὰ κάμῃ τὴν ἐπίδειξιν
 τῆς.

Ὁ πλοῦτος ὅς ἐτοιμασθῇ νὰ ἐπιδείξῃ
 τὰ βαρύτιμα λουτρικά του — μαγιά,
 μπουνούζια, μεταξωτὲς ποτίζες. Οἱ
 δὲν Ζουὰν ὅς βερνικώσουν τὴν αἶγλιν
 τοῦ κατακτητικῶ ὄφους των καὶ τὰ α-
 ροδυναμικά, σύγχρονα θήλας ὅς κορυ-
 δίουν τὸ κέφι των.

Ἐδὼ θὰ ἔλθῃ ἡ μεγάλη κυρία, νὰ λι-
 κνίσῃ τὴν ἀριστοκρατικὴν τάγαν τῆς εἰς
 ἕναν ἀγέρωγον περίπατον κατὰ μῆκος
 τῆς πλάξ. Ἐδὼ οἱ μικροὺς θὰ δεί-
 ξουν τὴν χαριτωμένην καὶ ἐν πολλοῖς
 προσποιητὴν ἀφελείαν των καὶ ὁ ἀνα-
 μίξουν τὸ φωτεινὸ γέλιο των μετ' ἐν-
 γλαυκότητά τοῦ κύματος. Εἰς τὸ ντά-
 σικ τῆς ἀκτῆς θὰ τρικυμίσῃ τὸ δργιν
 τῶν καμπυλῶν τῆς ἡ κάθε πολυτέλει
 γυναικὰ κατὰ ἑρῶτα.

Ἐδὼ θὰ ἐξεληχθοῦν ὅλα τὰ εἶδη τοῦ
 φλέτ. Ἡ κάπως δύσκολη κυρία, ἡ πλου-
 σία ζωντοχίρα, ὅλος ὁ ὠραϊκόσμος ἐ-
 δὼ θὰ προσφέρῃ τὸν ἑαυτὸν του, εἰς τὸν
 κοινὸν θαυμασμόν. Αὐτὸ εὐχρηστέ τὴν
 γυναικὰ. Τέρεται νὰ σκορπίσῃ φλόγας
 πάθους, τῆς ὁποῖας ὅμως παραπέμπε
 πρὸς σβύσιμον εἰς τὴν... ἄλυσαν. Ἡ
 ἴδια κρατεῖ εἰς ἀπόστασιν τὴν θρασυ-
 τῆτα. Γιατὶ αὐτὴ ἡ ἐπιφλοαῖς; Διότι ἡ
 κυρία ζητεῖ τὸν «μεγάλον ἑρῶτα». Ἡ
 μάλλον κάνει, πῶς τὸν ζητεῖ. Γι' αὐτὸ
 μὴν ἐκπλαγείτε ἀν τὴν ἰδίῃ καίποια
 προχωρημένη ὥραν, νὰ περιφέρῃ
 τὸ εἰδωλὸν τῆς μετὰ τὸν νέον στήν ὑ-
 περβλήσαν προσεστέον: Φαλῆροι,
 Γλυφάδες, Βούλας, καὶ ἔχουν ἀπεκδυθῇ
 εἰς μίαν φιλότιμον ἀρμυαν, ποὺς θὰ
 παρουσιάσῃ ὠραιότερον τὸ τμήμα τῆς
 δικαιοδοσίας του.

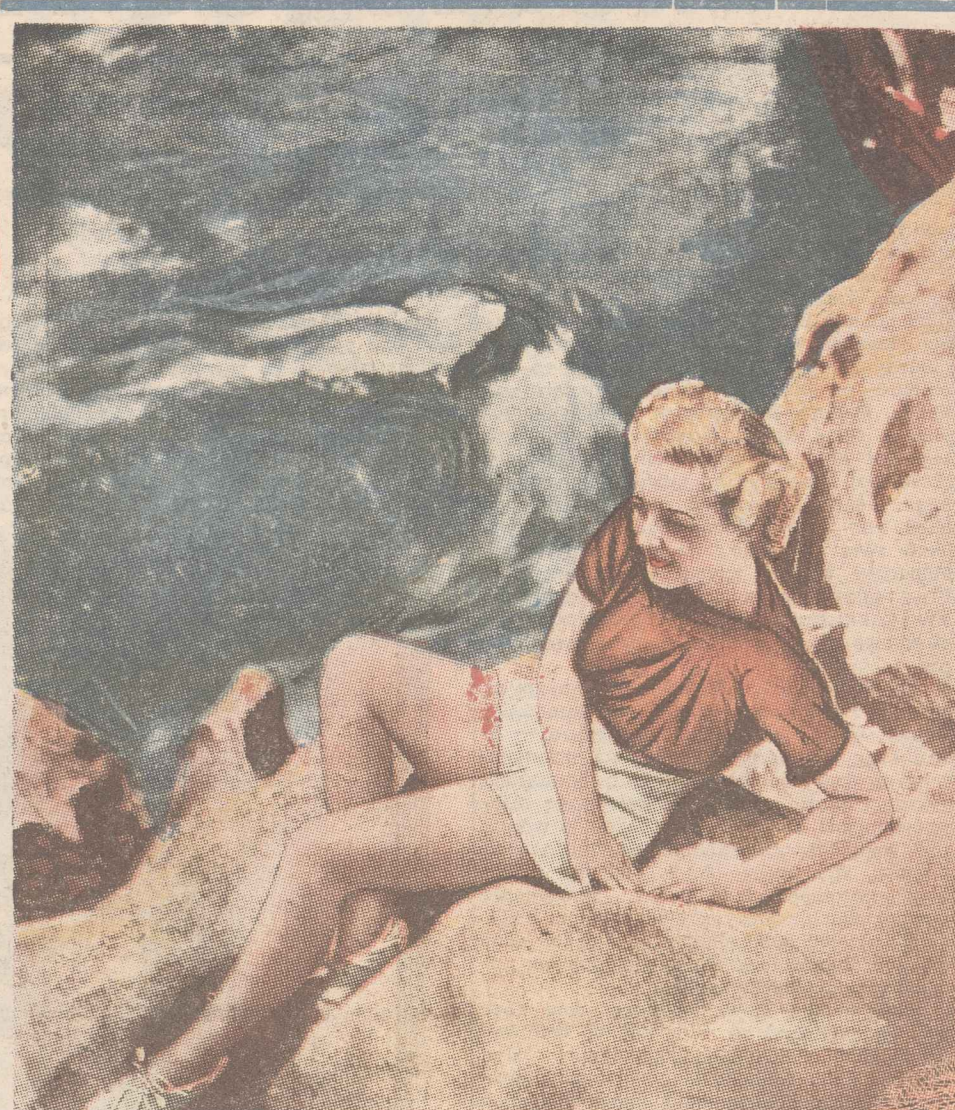
Τὰ παλὰ ἐκείνη συγκροτήματα ἀ-
 θλίαν παραγκῶν, πού ἐθύμιζαν συνοι-
 κημοὺς καστόρων, ἐξαφανίζονται καὶ
 εἰς τὴν θέσιν των ἀνέγειρονται καμπί-
 νες συγχρόνους ἀνέσους καὶ πολιτισμέ-
 νης ἐμφανίσως. Οἱ πλάξ διεκδύονται,
 καθαρίζονται ἀπὸ τῆς κοπῆς, ἀπὸ
 τὰ κομμάτια τοῖγκων καὶ τὰ σπασμέ-
 να γυαλιά. Γίνονται ἐξέδρες τῆς προ-
 κηπῆς, ἐγκαταστάσεις ντου, τοποθε-
 τοῦνται δοκοὶ διὰ ἐξαρτήσεως καὶ γιὰ
 ἄλλα ἀθλήματα τῶν λουομένων. Μ' ἐ-
 ἦσαν λόγον ἀπὸ Φαλῆρου μέχρι Βούλας
 ἀποκτὰ μίαν νέαν πολιτισμένην ὄψιν ἡ
 ἀκτῆς.

Καὶ νὰ τὸ πιστέψετε: Παρέχουν εἰς
 αὐτὸ τὴν συνδρομὴν των, καὶ οἱ διάφο-
 ροι παραθαλάσσιοι ἐπιχειρηματίαι. Ἀ-
 νὰ ἀθλήματα τῶν λουομένων. Μ' ἐ-
 ἦσαν λόγον ἀπὸ Φαλῆρου μέχρι Βούλας
 ἀποκτὰ μίαν νέαν πολιτισμένην ὄψιν ἡ
 ἀκτῆς.

Καὶ νὰ τὸ πιστέψετε: Παρέχουν εἰς
 αὐτὸ τὴν συνδρομὴν των, καὶ οἱ διάφο-
 ροι παραθαλάσσιοι ἐπιχειρηματίαι. Ἀ-
 νὰ ἀθλήματα τῶν λουομένων. Μ' ἐ-
 ἦσαν λόγον ἀπὸ Φαλῆρου μέχρι Βούλας
 ἀποκτὰ μίαν νέαν πολιτισμένην ὄψιν ἡ
 ἀκτῆς.

Καὶ νὰ τὸ πιστέψετε: Παρέχουν εἰς
 αὐτὸ τὴν συνδρομὴν των, καὶ οἱ διάφο-
 ροι παραθαλάσσιοι ἐπιχειρηματίαι. Ἀ-
 νὰ ἀθλήματα τῶν λουομένων. Μ' ἐ-
 ἦσαν λόγον ἀπὸ Φαλῆρου μέχρι Βούλας
 ἀποκτὰ μίαν νέαν πολιτισμένην ὄψιν ἡ
 ἀκτῆς.

Νέα κέντρα ἱδρύονται, ἐκλεκτὲς ὀρχή-
 στρες ἔχουν ἀγκαταρίσθῃ διὰ τὸ καλο-

μά; ἐρωτᾷ με ἀπορίαν ἡ κόρη.

— Σὺ, σὺ, ἔγωγ τὸν λογαριασμὸ
 μου ἐγώ... —

Μὲ τὸν μητρικὸν τῆς ἐγώσιμον ἔχει
 πεποθῆσιν εἰς τὰ θέλητρα τῆς κόρης
 τῆς. Κάποιος παραλὴ θὰ τσιμηθῇ μα-
 ζὺ τῆς. Καὶ μετ' ἐμπερὶ τακτικῆς τῆς
 μαμάς δὲν ὁ ἀργήσῃ αὐτὸς ὁ κάποιος
 νὰ τῆς ἐπιποθῇται, χωρίς νὰ τῆς ἐνο-
 χλή ὁ λογαριασμὸς τοῦ ξενοδοχείου.
 Καὶ δὲν χρειάζεται παρὰ μίαν λίγην
 ἐξυμνη τακτικῆς, γιὰ νὰ τιλιχθῇ αὐτὸς
 ὁ κύριος κάποιος ἱσοβίως; Νὰ παν-
 τρευθῇ τὴν κόρην.

— Σὺ, σὺ, ἔγωγ τὸν λογαριασμὸν
 μου ἐγώ... —

Ξαναλέγει ἡ μαμά καὶ πολλὰ ἐμπε-
 ρυρίζει κατὰ φρένας καὶ κατὰ θυμὸν ἐ-
 ναντίον τῶν ἀφελῶν.

Θὰ ζήσουμε καὶ πάλι ἕνα σωρὸ ζων-
 τανὰ πούματα ὠμορφίας. Θὰ παρακο-
 λουήσουμε τὴν ἀπειρὴ μικρὰ, τὴν ἑ-
 ρα πού δὲν τὴν θέλουν κολλῆσαι καὶ
 δὲν ἐροῦμε τὴν ψυχὴν μας στὸ συν-
 τριβάν των χαρούμενων ζερωνητῶν
 τῆς. Θὰ παθῇ ἡ ἐρωτικὴ διάθεσις μας
 μπάλλα μετὰ καρίτσια — ὀμίλους νη-
 ρητῶν. Θὰ κάμουν καὶ οἱ μελεπταὶ
 τῆς ἀκτῆς τῆς παρατηρήσεις των. Θὰ
 διαπιστώσουν ὅτι καὶ μέσα στὴν βλάσ-
 σα οἱ διαφορὲς διατρέπονται. Φανταί-
 ὁ γραφίς ἀπὸ τὴν καμπύρα τοῦ, ἡ κο-
 κότα ἀπὸ τὸν τρόπο πού ἐπακονεῖται
 στὴν ὀμὸν, ἡ ἐρωτικὴ ἐπιθυμία ἀπὸ τὸν
 τρόπο πού παθῶν.

Εἰδωλὰ πλέκονται μέσα σ' ἕνα τέ-
 παρτο. Γνωρίζετε γίνονται μέσα σ' ἐ-
 γὰ κατὰ. Ὁ κοσμικὸς κύριος, πού ἐ-
 χόρεψε χθὲς στὸ ντάσικ μετ' ἐν γοη-
 τωμένην κυρίαν, σήμερον τῆς ἐστὶ καὶ
 νὰ μπουκέτο λουλούδια καὶ τὸ ἀπό-
 γευμα θὰ τὴν συνοδεύσῃ γιὰ ἕνα οὐ-
 σκι. Τὸ ἕνα τὸ διαδέχεται τὸ ἄλλο. Καὶ
 ἡ φύλα θὰ γίνῃ στενότερη. Ἐρῶς, πά-
 θος, ἀπιστίες, πλεκτηνές, ἀπελπίσεις,
 βάσανα, καὶ οὐδὲν ἄλλο, ἄνιες, χαρὲς, γλέντια,
 ἕνας ἄλλος ἀκασκὸς ρεῖ παραπλεύρως
 τῆς θαλάσσης. Ὁ πολυκύμαντος ὠκε-
 νὸς τῆς ζωῆς τῶν ἀκτῶν...

Εἰδωλὰ πλέκονται μέσα σ' ἕνα τέ-
 παρτο. Γνωρίζετε γίνονται μέσα σ' ἐ-
 γὰ κατὰ. Ὁ κοσμικὸς κύριος, πού ἐ-
 χόρεψε χθὲς στὸ ντάσικ μετ' ἐν γοη-
 τωμένην κυρίαν, σήμερον τῆς ἐστὶ καὶ
 νὰ μπου

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΣΑΜ ΡΟΜΕΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

*Επηρεαζόμενος αιώρη.

— Αυτά μεταδύ μας, δεν θα το πω στην Ανάκριον. Έκείνη την στιγμή δεν είχα τίποτε να κάμω και όμολογώ ότι το αποτέλεσμα... Τι τα θέλετε, εινε θέ-
βαιον, ότι αν κάποιος την διαπαινούσε, θα της παρέδιδε τα δύο φλυτζάνια, ή "Εμι-
λυ Τρέγκιλντερ" θα ζούσε ακόμη. Αλλά δεν είχα καμιά θεσθασιότητα... Ένιργη-
σα από ένστικτο. Στην τσάντα της εκ-
είνου είχε δηλητήριο που μπορούσε να σκοτώσει ολόκληρη σύναγωγή...

— Θεέ μου! ψιθύρισε ο Χούγκ, που νό-
μιζε ότι άνοιγε ούσαν. Δεν μπορούμε να
φύγουμε τώρα;

— Ο Βάλλανς βγήκε από το δωμάτιο
και έπαιρνε ένα κουτί, ότι έβρεξε, γ-
γδαία και το πλήθος είχε διαλυθεί. Ε-
πειτα από ένα λεπτό ο Χούγκ αδοθήκε
τη θεία βροσία της νύχτας στο μέτω-
πο του. Οι φίλοι του τον συνάβειαν στο
ξενοδοχείο και δεν τον άφησαν παρά
μπροστά στην πόρτα της Ρούθ... Έκει
στάθηκε για μία στιγμή τρέμοντας από
συγκίνηση, έπειτα πήρε την απόφαση...

Η νεαρή γυναίκα ήταν καθήμενη στην
άκρη του τζακιού και το δωμάτιο φαί-
νονταν μοναχά από τις φλόγες των ξύλων
που έκαγαν... Ο Ντάροου, γυνίκατος
μπροστά της. Εκείνη έσκυψε πάνω του
για να τον αγκαλιάσει και να αφήσει στο
στήθος της το κουρασμένο κεφάλι του
φίλου της, ψιθυρίζοντας τρυφερά λόγια.

XXVIII

Ο ΕΡΓΑΤΗΣ Ο ΚΑΛΟΣ

"Ενα μαγικό κούρσο θράδυ ο έπιθεωρητής
Κόλλινς συνήγαγε τον Γκλύντ στο έστι-
τόριο του Ζωολογικού Κήπου. Ο ντεκ-
τέρ βεβαιώσε μαζί με την Μίς Μπρίγκς
και δέχτηκε τον Κόλλινς με πολλή ε-
κκεντρικότητα.

— Έρχεσαι συχνά εδώ; Κ' εγώ. "Ε-
πειτα από τους ανθρώπους, με τους ο-
ποίους μας υποχρεώνει το επάγγελμά
μας να συνανταζόμαστε, μ' εύχρηστοί
πάλι να βρισκόμαστε ανάμεσα στα καλά
αυτά πράγματα. "Αλλά, τι κάνει ο Νάροου;
— Πάντα ο ίδιος, είπε ο Κόλλινς, συ-
νοδεύοντας τα λόγια του μ' ένα ισοφα-
ρισμό. Με τη γκάφα του στην ύπωση Πέ-
θερλιπ στην άκρη ήταν μουδιασμένος, α-
λλά αυτό δεν έδρασε πολύ. Ξέρεις ότι ο
κ. Τάμπριτς πούλησε τη θύλα;

— Ο Γκλύντ προσέφερε στην Μίς Μπρίγκς
ένα σασκουάκι με φωσφικά.
— Πηγαίνετε να δέτε τους πιθήκους
που τρώει και προσφέρει τους τα φω-
σφικά αυτά εκ μέρους μου.

— Δεν νομίζω ότι το είδος αυτό της
τροφής...

— Ο Γκλύντ της έγνεψε ν' απομακρυνθεί
και πηλοάσε την καρέκλα του κοντά
στην καρέκλα του Κόλλινς.

— Εινε πραγματικά δυστυχία να
θλέτη κανείς να πουλιέται ή ώραία της
θύλλα, που ανήκει στην οικογένεια
Τάμπριτς εδώ και τριακόσια χρόνια...
Της πρόλαβε διάβασα σε κάποια έφημε-
ρίδα ότι ο κύριος και η κυρία Τάμπριτς
δύ έκαναν το γύρο του κόσμου και θα
έλειπαν για δύο χρόνια.

— Ο Κόλλινς έκαμε μία έπιθεωρητική
κίνηση.

— Ο σέρ Γιούστας πηλ τη γυναίκα του
εινε στη Βενετία. Ο Παθλόσκι όδηγεί
ένα ταξί στο Λονδίνο και ή Ντιάντα φι-
γουράρει σ' ένα θέατρο έπιθεωρήσεως.

— Ο Γκλύντ κούτασε τις άρκουδες που
δημιουργείαν δαρεία μέσα στο λάκκο τους.
Το πιο περίεργο σ' όλη αυτή την ύ-
πωση, ξανάρχισε ο Κόλλινς, εινε που ο
Στάλιν, σκωτώθηκε μ' ένα φαλλίδι κεν-
τήματος. Οι έγκληματίαι συνήθως εινε
άνθρωποι πολύ της ρουτίνας, πράγμα για
το οποίο έμεις της Σκωτίας Γυάρντ
τους χρωστάμε ευγνωμοσύνη. Έχομε
τις ημέρες αυτές έναν στη φυλακή που
συνιλήθη γιατί έινουσε πάντα στα
οπίωθια που έκλεβε να παίρνει το γεύμα
του με κομμάτια από φρούαα. Η "Εμι-
λυ Τρέγκιλντερ" χρησιμοποιούσε το άρ-
σενικόν και μού έκανε έντυπωση όταν την
είδα να έκάνει κανονικόν έργο.

— Η έκπληξις σου θα ήταν δικαιο-
λογημένη, είπε ήρεμα ο Γκλύντ, αν είχε
πραγματικά χρησιμοποιήσει το φαλλίδι
αυτό.

— Χάνω το μυαλό. Γκλύντ, εξήγησου...
ιί τρομερός άνθρωπος που φαίνεται! Εί-
σαι πάντα μυστηριώδης!

— Εκείνος πρόσθεσε σοδάρα:

— Μη μού πής ότι ή γυναίκα αυτή ή-
ταν άδωα!

— Όχι για το θάνατο του Λέιν, είπε
ο Γκλύντ, ο οποίος είδε το πρόσωπο του
Κόλλινς να σκυθρωπάει στο όνομα του
φίλου του. Ούτε για την απόπειρα ένα-
ντίον της κυρίας Κλέαρ. Αλλά θυμάσαι
πάλι να βρισκόμαστε ανάμεσα στα καλά
αυτά πράγματα. "Αλλά, τι κάνει ο Νάροου;
— Πάντα ο ίδιος, είπε ο Κόλλινς, συ-
νοδεύοντας τα λόγια του μ' ένα ισοφα-
ρισμό. Με τη γκάφα του στην ύπωση Πέ-
θερλιπ στην άκρη ήταν μουδιασμένος, α-
λλά αυτό δεν έδρασε πολύ. Ξέρεις ότι ο
κ. Τάμπριτς πούλησε τη θύλα;

— Ο Γκλύντ προσέφερε στην Μίς Μπρίγκς
ένα σασκουάκι με φωσφικά.
— Πηγαίνετε να δέτε τους πιθήκους
που τρώει και προσφέρει τους τα φω-
σφικά αυτά εκ μέρους μου.

— Δεν νομίζω ότι το είδος αυτό της
τροφής...

— Ο Γκλύντ της έγνεψε ν' απομακρυνθεί
και πηλοάσε την καρέκλα του κοντά
στην καρέκλα του Κόλλινς.

— Εινε πραγματικά δυστυχία να
θλέτη κανείς να πουλιέται ή ώραία της
θύλλα, που ανήκει στην οικογένεια
Τάμπριτς εδώ και τριακόσια χρόνια...
Της πρόλαβε διάβασα σε κάποια έφημε-
ρίδα ότι ο κύριος και η κυρία Τάμπριτς
δύ έκαναν το γύρο του κόσμου και θα
έλειπαν για δύο χρόνια.

— Ο Κόλλινς έκαμε μία έπιθεωρητική
κίνηση.

— Ο σέρ Γιούστας πηλ τη γυναίκα του
εινε στη Βενετία. Ο Παθλόσκι όδηγεί
ένα ταξί στο Λονδίνο και ή Ντιάντα φι-
γουράρει σ' ένα θέατρο έπιθεωρήσεως.

— Ο Γκλύντ κούτασε τις άρκουδες που
δημιουργείαν δαρεία μέσα στο λάκκο τους.
Το πιο περίεργο σ' όλη αυτή την ύ-
πωση, ξανάρχισε ο Κόλλινς, εινε που ο
Στάλιν, σκωτώθηκε μ' ένα φαλλίδι κεν-
τήματος. Οι έγκληματίαι συνήθως εινε
άνθρωποι πολύ της ρουτίνας, πράγμα για
το οποίο έμεις της Σκωτίας Γυάρντ
τους χρωστάμε ευγνωμοσύνη. Έχομε
τις ημέρες αυτές έναν στη φυλακή που
συνιλήθη γιατί έινουσε πάντα στα
οπίωθια που έκλεβε να παίρνει το γεύμα
του με κομμάτια από φρούαα. Η "Εμι-
λυ Τρέγκιλντερ" χρησιμοποιούσε το άρ-
σενικόν και μού έκανε έντυπωση όταν την
είδα να έκάνει κανονικόν έργο.

— Η έκπληξις σου θα ήταν δικαιο-
λογημένη, είπε ήρεμα ο Γκλύντ, αν είχε
πραγματικά χρησιμοποιήσει το φαλλίδι
αυτό.

— Χάνω το μυαλό. Γκλύντ, εξήγησου...
ιί τρομερός άνθρωπος που φαίνεται! Εί-
σαι πάντα μυστηριώδης!

— Εκείνος πρόσθεσε σοδάρα:

— Μη μού πής ότι ή γυναίκα αυτή ή-
ταν άδωα!

— Όχι για το θάνατο του Λέιν, είπε
ο Γκλύντ, ο οποίος είδε το πρόσωπο του
Κόλλινς να σκυθρωπάει στο όνομα του
φίλου του. Ούτε για την απόπειρα ένα-
ντίον της κυρίας Κλέαρ. Αλλά θυμάσαι
πάλι να βρισκόμαστε ανάμεσα στα καλά
αυτά πράγματα. "Αλλά, τι κάνει ο Νάροου;
— Πάντα ο ίδιος, είπε ο Κόλλινς, συ-
νοδεύοντας τα λόγια του μ' ένα ισοφα-
ρισμό. Με τη γκάφα του στην ύπωση Πέ-
θερλιπ στην άκρη ήταν μουδιασμένος, α-
λλά αυτό δεν έδρασε πολύ. Ξέρεις ότι ο
κ. Τάμπριτς πούλησε τη θύλα;

— Ο Γκλύντ προσέφερε στην Μίς Μπρίγκς
ένα σασκουάκι με φωσφικά.
— Πηγαίνετε να δέτε τους πιθήκους
που τρώει και προσφέρει τους τα φω-
σφικά αυτά εκ μέρους μου.

— Δεν νομίζω ότι το είδος αυτό της
τροφής...

— Ο Γκλύντ της έγνεψε ν' απομακρυνθεί
και πηλοάσε την καρέκλα του κοντά
στην καρέκλα του Κόλλινς.

— Εινε πραγματικά δυστυχία να
θλέτη κανείς να πουλιέται ή ώραία της
θύλλα, που ανήκει στην οικογένεια
Τάμπριτς εδώ και τριακόσια χρόνια...
Της πρόλαβε διάβασα σε κάποια έφημε-
ρίδα ότι ο κύριος και η κυρία Τάμπριτς
δύ έκαναν το γύρο του κόσμου και θα
έλειπαν για δύο χρόνια.

— Ο Κόλλινς έκαμε μία έπιθεωρητική
κίνηση.

— Ο σέρ Γιούστας πηλ τη γυναίκα του
εινε στη Βενετία. Ο Παθλόσκι όδηγεί
ένα ταξί στο Λονδίνο και ή Ντιάντα φι-
γουράρει σ' ένα θέατρο έπιθεωρήσεως.

— Ο Γκλύντ κούτασε τις άρκουδες που
δημιουργείαν δαρεία μέσα στο λάκκο τους.
Το πιο περίεργο σ' όλη αυτή την ύ-
πωση, ξανάρχισε ο Κόλλινς, εινε που ο
Στάλιν, σκωτώθηκε μ' ένα φαλλίδι κεν-
τήματος. Οι έγκληματίαι συνήθως εινε
άνθρωποι πολύ της ρουτίνας, πράγμα για
το οποίο έμεις της Σκωτίας Γυάρντ
τους χρωστάμε ευγνωμοσύνη. Έχομε
τις ημέρες αυτές έναν στη φυλακή που
συνιλήθη γιατί έινουσε πάντα στα
οπίωθια που έκλεβε να παίρνει το γεύμα
του με κομμάτια από φρούαα. Η "Εμι-
λυ Τρέγκιλντερ" χρησιμοποιούσε το άρ-
σενικόν και μού έκανε έντυπωση όταν την
είδα να έκάνει κανονικόν έργο.

— Η έκπληξις σου θα ήταν δικαιο-
λογημένη, είπε ήρεμα ο Γκλύντ, αν είχε
πραγματικά χρησιμοποιήσει το φαλλίδι
αυτό.

— Χάνω το μυαλό. Γκλύντ, εξήγησου...
ιί τρομερός άνθρωπος που φαίνεται! Εί-
σαι πάντα μυστηριώδης!

— Εκείνος πρόσθεσε σοδάρα:

— Μη μού πής ότι ή γυναίκα αυτή ή-
ταν άδωα!

— Όχι για το θάνατο του Λέιν, είπε
ο Γκλύντ, ο οποίος είδε το πρόσωπο του
Κόλλινς να σκυθρωπάει στο όνομα του
φίλου του. Ούτε για την απόπειρα ένα-
ντίον της κυρίας Κλέαρ. Αλλά θυμάσαι
πάλι να βρισκόμαστε ανάμεσα στα καλά
αυτά πράγματα. "Αλλά, τι κάνει ο Νάροου;
— Πάντα ο ίδιος, είπε ο Κόλλινς, συ-
νοδεύοντας τα λόγια του μ' ένα ισοφα-
ρισμό. Με τη γκάφα του στην ύπωση Πέ-
θερλιπ στην άκρη ήταν μουδιασμένος, α-
λλά αυτό δεν έδρασε πολύ. Ξέρεις ότι ο
κ. Τάμπριτς πούλησε τη θύλα;

— Ο Γκλύντ προσέφερε στην Μίς Μπρίγκς
ένα σασκουάκι με φωσφικά.
— Πηγαίνετε να δέτε τους πιθήκους
που τρώει και προσφέρει τους τα φω-
σφικά αυτά εκ μέρους μου.

— Δεν νομίζω ότι το είδος αυτό της
τροφής...

Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΑΠΕΔΟΚΙΜΑΣΘΗΣΑΝ

Η περίφημη «Τραβιάτα» προκάλεσε τα γέλια του κοινού στην πρώτη παράστασή και η «Κάρμεν» εκρίθη ως άκατανόητο έργο

Εινε γνωστό ή παροιμία «ούδεις
προφήτης μετά Χριστόν» ή οποία θε-
σιάζει την ίδιική μας «οτι κανείς προ-
φήτης δεν αναγγέλλεται στη χώρα
του». Για τους καινοτόμους όμως, τους
έπιστημονας και τους καλλιτέχνες ή
«χώρα» είναι πολλές φορές όλη ή γή.
Πλειοψηφές έφευρέσεις και πλείστα άρι-
στούργηματα άντι να συναντήσουν τον
θαυμασμό και την έπιδρομή των
συγχρόνων τον προεκάλεσαν θηγάνα-
κται, την ειρωνία και την χερότητα ακό-
μη όχι μόνο του πλήθους αλλά και ά-
νωτερον ανθρώπων της τέχνης.

Πρόφαση εινε ακόμη ή έντύπωση
που άφισε ή δραματική ταινία της ζω-
ής του μεγάλου Παστέρ.

Ο Αμερικανός Φοδόν, που πρώτος
ήθελαν να εφαρμόσουν τον άτυμον εις
την κίνηση των πλοίων, ο Αυστριακός
Ρέσσλ, ο έφευρέτης της έλικας, δεν
εχάρησαν τους καρπούς της έφευρέσε-
ως των, όπως και πολλοί άλλοι, άλλως
τε.

Αλλά μίπως οι πρωτοπόροι στην Τέ-
χνη είχαν πολλές φορές, καλύτερη τύ-
χη; Όταν στίς 3 Μαρτίου του 1875 έ-
γινε ή πρώτη παράστασις της «Κάρ-
μεν» του Μπιζέ—της «αυλικότερης Κάρ-
μεν», όπως γράφουν σήμερα τα προ-
γράμματα, το κοινό δεν της έκανε κα-
κόλο καλόν υποδοχή. Συνηθισμένο στα

ελαφρά έργα της εποχής εκείνης το
δυνατό πάθος που γεμίζει την όπερα
του Γάλλου μουσουργού, εφάνηκε βα-
ρύ και δύσπεπτο. Ο συνθέτης, άρρω-
στος και αδύνατος, δεν επέζησε πολύ,
μετά την άποτυχία του έργου του, που
τον έπώτασε πικρία. Μόνο πολλά χρόνια
μετά τον θάνατό του, ή «Κάρμεν» κα-
τέκτησε την σκηνή.

Ο «Ντόν Ζουάν» του Μόζαρτ, έτυχε
έπίσης πολύ ψυχρός υποδοχή στη Βιέν-
νη κατά τις πρώτες του παραστάσεις.
Τόσο που ο Αυτοκράτωρ 'Ιωσήφ ο Β' έ-
παιε «οτι δεν ήταν τροφή για τα δόντια
των Βιεννέζων του». Ο Μόζαρτ, σπών ο-
ποιον άνεφεραν την φράση αυτήν του
Αυτοκράτορος, δέμ' εταράχθηκε πολύ,
φαίνεται, άλλ' άπάντησε: «Πρέπει να
δώσουμε καιρό στους Βιεννέζους να μα-
σώσουν καλά». Δεν είχε δίκιο. Σιγά,
σιγά το έργο επεβλήθη στη Βιέννη
και έξω της Αυστρίας σε όλον τον κό-
σμο και άς έγραψε ένας Βερολινέζος
κριτικός στην πρώτη παράστασις «οτι
στο έργο αυτό προσβάλλεται ή λογική
ή ήθική και ή κακία ποδοπατά την
άρετη και το αίσθημα».

Η «Παλαία Αϊδελβέργη» έπερίεμνε
πολλά χρόνια την πρώτη παράστασή που

έσημείωσε τεραστίαν έπιτυχία και έινε
τόρα από τα άσκημένα έργα του κιν-
ηματογράφου.

Η «Τραβιάτα» του Βέρδι, ή άθάνατη
όπερα που κατέκτησε τον κόσμο, έπρο-
κάλεσε το 1851, κατά την πρώτη της
παράστασι στην Βενετία, την δυσφορία
των κριτικών και το άκράτητο γέλιο
του κοινού, ως τη στιγμή που έπεσε ή
αύλας, διότι ή πρωταγωνίστρια έτυχε
να εινε όλιγο σωματώδης. "Εκτοτε το
όραίνον έργο με την πάντοτε ζωντανή
και νέα μουσική του μεγάλου 'Ιταλού
μουσουργού επεβλήθη και σπών κινημα-
τογράφ, ή Γκρέτα Γκάρμπο, ως Κυρία
και της Καμελίας συγκινεί μέχρι δακρύ-
ων εκατομμύρια ανθρώπων.

Ο Ριχάρδος Βάγνερ, ή άνεγνωρισμέ-
νη πλέον σήμερα μουσική και ποιητική
μεγαλοφυΐα, είχε φοβερή αντίδραση
στην παράστασι κάθε έργου του. Η
πρώτη παράστασις του «Ταγκνύζερ»
στις 13 Μαρτίου του 1861 στην Μεγάλη
Όπερα των Παρισίων, ή οποία άπεφα-
σίσησιν κατόπιν μεσολαβήσεως της πρι-
γκίπισσας Μέττερνιχ, γυναίκας του Αύ-
στριακού προεβευτού σπών Ναπολέοντα
τον Γ', ύπήρξε κυριολεκτικώς θεατρικόν
ανάβωλον. Και οι μεγάλοι σύγχρονοι

του ακόμη, ο Χέιντελ, ο Φράιτς κατέ-
κριναν τη μουσική και έχαρακτικήσαν
μερικές σκηνές ως «γελοίες».

Και ζωγραφικοί πίνακες όμως, και ά-
γάλματα και φιλολογικά έργα έπροκά-
λεσαν την δυσφορία του κοινού όταν
για πρώτη φορά ένεφανίσθησαν. "Το
π ρ ο γ ε υ μ α » του Μανέ όπου μία
γυμνή νέα γυναίκα κάθεται μεταξύ δύο
ντυμένων άνδρων μέσα σ' ένα θαυμα-
σινό τοπίο τοπίο έφέρε τέτοια αναστά-
σει, έθωροχθή τόσο «αήθικα» και «κα-
κότα» ώστε αναγκάσθηκε να έπέμψη
ή άστυνομία για να προστατέσει τον
πίνακα από την μνήνι του κοινού. Η «Νυ-
κτερινή φουργά» του Ρέμπραντ και άλ-
λοι πίνακες άλλων ζωγράφων, μερικά
αγάλματα του μεγάλου Ροντέν έπρο-
κάλεσαν επίσης τα σκάμματα του κοι-
νού και της μουσικής.

Έξ άλλου εινε γνωστός ο σάλος τον
όποιον έπροεκάλεσαν οι παραστάσεις του
«Ερνάν» του Ουγκώ και τόσο λίγο και
τενοβήσι ο «Σαντελίνος» του Ροσσίνι, δύο
άριστούργηματα που θα μείνουν άα-
ντα.

«Ας ελπίουν λοιπόν όσοι δεν έπιτυ-
χάνουν από την άρχην. Μπορεί να θρι-
αμβύσουν μετά... θάνατον!

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Τα πηδήματα του θανάτου

Που τα έκτελούν στα έργα που βλέπουμε, όχι οι άστέρες
άλλ' οι άγνωστοι στρατιώται των παρρακινήων που τους
μοιάζουν και τους άντικαθιστούν στους επικίνδυνους ρόλους

Ο κινηματογράφος, ο οποίος μας
γοητεύει κάθε θράδυ επί άρκετήν ώραν
με τις αισθηματικές περιπέτειες των
ήρώων του, με την ώρααν λοκή των
περιπετειών του, με τις μοναδικές φω-
τογραφίες των έξωτικών τοπειών,
που θά ησαν αδύνατον άλλοιώς να
παρουσιασθούν εμπρός εις τα μάτια
έστω και την ελαχίστη θλάση οι πρι-
γκιες αυτοί της θόδνης.

Όταν πρόκειται π.χ. να μη ένας εκ
των πρωταγωνιστών στο κλουβί κάποιου
θηρίου, ή όταν πρόκειται να περάση έ-
πο ένα όρμητικόν χείμαρρο, ή έφιππος
στιγμές της ταινίας εις την όποιαν λαμ-
βάνουν μέρος. Τούτο δέ διά να αποφευ-
γθί έσπολή του κίνδυνου να ύποστούν
έστω και την ελαχίστη θλάση οι πρι-
γκιες αυτοί της θόδνης.

Όταν πρόκειται π.χ. να μη ένας εκ
των πρωταγωνιστών στο κλουβί κάποιου
θηρίου, ή όταν πρόκειται να περάση έ-
πο ένα όρμητικόν χείμαρρο, ή έφιππος
στιγμές της ταινίας εις την όποιαν λαμ-
βάνουν μέρος. Τούτο δέ διά να αποφευ-
γθί έσπολή του κίνδυνου να ύποστούν
έστω και την ελαχίστη θλάση οι πρι-
γκιες αυτοί της θόδνης.

Όταν πρόκειται π.χ. να μη ένας εκ
των πρωταγωνιστών στο κλουβί κάποιου
θηρίου, ή όταν πρόκειται να περάση έ-
πο ένα όρμητικόν χείμαρρο, ή έφιππος
στιγμές της ταινίας εις την όποιαν λαμ-
βάνουν μέρος. Τούτο δέ διά να αποφευ-
γθί έσπολή του κίνδυνου να ύποστούν
έστω και την ελαχίστη θλάση οι πρι-
γκιες αυτοί της θόδνης.

Όταν πρόκειται π.χ. να μη ένας εκ
των πρωταγωνιστών στο κλουβί κάποιου
θηρίου, ή όταν πρόκειται να περάση έ-
πο ένα όρμητικόν χείμαρρο, ή έφιππος
στιγμές της ταινίας εις την όποιαν λαμ-
βάνουν μέρος. Τούτο δέ διά να αποφευ-
γθί έσπολή του κίνδυνου να ύποστούν
έστω και την ελαχίστη θλάση οι πρι-
γκιες αυτοί της θόδνης.

Όταν πρόκειται π.χ. να μη ένας εκ
των πρωταγωνιστών στο κλουβί κάποιου
θηρίου, ή όταν πρόκειται να περάση έ-
πο ένα όρμητικόν χείμαρρο, ή έφιππος
στιγμές της ταινίας εις την όποιαν λαμ-
βάνουν μέρος. Τούτο δέ διά να αποφευ-
γθί έσπολή του κίνδυνου να ύποστούν
έστω και την ελαχίστη θλάση οι πρι-
γκιες αυτοί της θόδνης.

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΑΣ Ο ΠΟΝΟΣ!

...Εινε εκείνος που μάς διατάσσει
να φροντισθωμεν για την ύγειαυ μας

Πόσες φορές, όταν ποιάμε, δυνατά
κάπου, δεν έπιτασθήκαμε τον θάνατο
έξ αυταγής; Πόσοι δυστυχισμένοι, δέ-
σαν σε τέτοιες στιγμές: Πάρεμε Θεέ
μου να ηυχασώ. Και όμως — μη γελά-
σετε — ο πόνος είναι πραγματικά ο φί-
λος μας, διότι αυτός μας ειδοποιεί ότι
κάτι δεν λειτουργεί καλά εις τον όργανι-
σμόν μας ή ότι πρέπει να ζητήσουμε την
βοήθειαν κάποιου άλλου. Γι' αυτό ο πόνος εινε ο
πραγματικός φίλος της ύγειαυ μας. "Α-
λλά, αν ο πόνος έινε φίλος, γιατί έχουμε
εξάρτησις αν πρόκειται για ένα χαλα-
σμένο δόντι, για μία κοψίλα ή για ένα δ-
θίμα, για ένα νευροκαθάλκωμα, ή έ-
νέργεια είναι ή αυτή, μία διαταραχή
της όμαλης λειτουργίας του σώματος, ή
εποία έφωρε και διατάραξη ψυχικήν.

"Ας δώσουμε ένα παράδειγμα: Κά-
ποιος ζυγνύ το πρωί με έλαφρό πόνο εις
το κάτω δεξιόν μέρος της κοιλίας. "Αρχι-
κώς εινε όργανο ανεπαίσθητος και ως εκ
τούτου σγκόνισεν, γινώσκει και ηγαλίνει
εις την εργασία του όπως κάθε μέρα.
"Όσον όμως περνάει ο καιρός, ο πόνος
δυναμίζει. Ο άνθρωπος αναγκάζεται να
επιτρέψη ναρις στο σπύτι του και να
καίση ένα γυαλόν, ο οποίος διαπιστώ-
νει ότι πρόκειται περί έρεθισμού της
σκοληνοειδούς άποφώσεως. "Επειδή ο
πόνος γίνεται όλονόν δριμυτέρος, ο άρ-
ρώστος μεταφέρεται εις νοσοκομείον, δ-
που έπειτα από λίγες ώρες υποβάλλεται
εις έγχείρησι για να σωθί. Έάν δεν ό-
πληρχε ο πόνος, ο άρρώστος δεν θα είχε

ειδοποιηθί για τον κίνδυνο που διέτρεχε
και δεν θα είχε προσφάσει να λάβη τα
ανάλογα άμυντικά μέτρα.
Το άπλο αυτό παράδειγμα άποδεικνύει
την μεγίστη σπουδαιότητα του πόνου εν-
τός του πλαισίου των λειτουργιών του
όργανισμού μας.
Αλλά άς προχωρήσουμε: "Υπάρχει
συνιστώσα εις το πόνον και κάποιος
έλαφρός αιφνιδίος πόνος, ενώ πάλιν
ταύτοχρόνως το γυνάτιο του, Πι συνιέη
"Ενας άλλος του έπάτησε τον κάλον, ά-
νεβαίνοντας άπρόσεκτα. Ο άνθρωπος
δεν μπορεί να φέρη το μέρος του σώμα-
τος που έπώτασε εις έσφαην με το χέ-
ρι του, πάλιν όμως το μέρος που πονεί πλη-
σιότερον προς το σημείο από το ο-
ποίο προέρχεται ο πόνος. Πράγματι ή
βλαία συνήλπιψε, που έσημειώθη εις εκεί-
νον έκείνο το μέρος του σώματος, έπέφερε
σπασμωδική διαταραχήν (ή όποια άν-
έλαβεσε χάσαν και έάν δεν ήτληγε ο
κάλος) των λειτουργιών και άμυνας,
διά του ταχυτάτου τηλεγραφικού συστή-
ματος των νεύρων. Ειδοποιηθί το κέν-
τρον, δηλ. ο έγκέφαλος και άκρως έ-
κείνο το τμήμα του έγκεφαλού, το ο-
ποϊον εινε έπιφορτισμένον να δέχεται τις
άγγελιας των αισθήσεων και των έν γέ-
νεις αισθητηρίων όργάνων του όργανι-
σμού. Η θαυμασία υπηρεσιακή έσωτε-
κή όργάνωσις μεταδίδει άμέσως δι' άλ-
λων τμημάτων δεν έγκεφάλου και δι' άλ-
λων νεύρων, την έντολήν εις το χέρι να

χαράδρας που εύρίσκεται εις βάθος δι-
ακοσίων και πλέον μέτρων, έναν μεγα-
λο κορμό δένδρου, τον άγκαλιάζει και
διασχίζει κατ' αυτόν τόν τρόπον το κέ-
νον που χωρίζει τα δύο δοναυ.

Εινε ένας πολυήμερος έπισπόμενος, ο έ-
χθρος έχθρ' όποιοι έμειναν μίαν γέφυραν
για να έμποδίσουν την έπικοινωνία μιας
προχωρημένης φάλαγγος, με τα με-
τόπισθεν. Έν τούτοις ένας τολημής έ-
φιππος άγγελοφόρος κατόπαιε πάνω
στον έξοχικό δρόμο, που τον πλαισίω-
σαν μεγάλα δέντρα, για να φέρη μίαν
άναφοράν εις το στρατηγείον και ν' ά-
ναγγείλη ότι το πυροβολικόν και αί έ-
φοδιοπομπάι δεν πρέπει να προχωρή-
σουν στη γέφυρα, ή όποια δεν ήτο ά-
σφαλής και δεν θα μπορούσε να κρα-
τήσεται έναν άνθρωπον. Ο ίππεύς έν
τούτοις δεν πρέπει να γάση καιράν και
δεν πρέπει ν' άκολουθήση τόν περριε-
ρισκόν δρόμον, αλλά πρέπει, για το
ταχύτερον, να περάση από την έπικίν-
δυνον γέφυραν. Και πονάει πράγματι.
Η ταινία τον παρουσιάζει που προχω-
ρεί καλώςόντας έπάνω εις την γέφυ-
ρα. "Όταν όμως φθάση στη μέση, ή γέφυ-
ρα σπάει και άνθρωπος και άλογο πέ-
φτουν εις το κενόν. Φυσικά δεν πρέπει
να πάθουν τίποτε, όπως δεν πρέπει να
πάθουν τίποτε και οι άλλοι, στις άλλες
έπικίνδυνες περιπέτειες που αναφέρμα-
σιν πάνω. Γι' αυτό λαμβάνονται όλα
τα δυνάτα και απαραίτητα μέτρα, τα
όποια όμως, αν και διαφυλάττουν τους
καλλιτέχνες της περισσοτέρας φορές,
δεν κατορθώνουν πάντοτε να άποτρέ-
ψουν άπολήτους τον κίνδυνο.

Πολλοί είναι οι ήθσοποι του κινημα-
τογράφου οι όποιοι πράγματι έπλήρω-
σαν άκριβία το παρτάμιο επάγγελμά
τους. Διότι, άς δει προσκολόν την συμ-
πάθειαν των θεατών.

Έκείνο όμως που πρέπει να τους κά-
νουν άποσπόμενους, εινε ότι οι προσφ-
ροντες την ζωήν των διά να μάς συνη-
τήσουν και άποσπόμενους την συμπαθει-
άν μας δεν είναι πάντοτε εκείνοι που
πληρώνονται ακ

